

Glasilo

Osnovne šole Lesično

ZIMZELEN

Šolsko leto 2019/2020

Pozdravljeni, dragi bralci!

Tudi v letošnjem šolskem letu 2019/20 je na šoli potekal novinarski krožek. Učenke, ki smo se odločile za sodelovanje, smo se z učiteljico Jasno Dobnik dobivale vsak ponedeljek 7. šolsko uro. Na začetku smo spoznavale različne vrste medijev, značilnosti novinarskega poklica in se urile v pisanju publicističnih besedil. Za tem pa se je začelo pravo delo – začele smo pripravljati radijske oddaje.

Prvo radijsko oddajo smo pripravile 26. septembra ob Evropskem dnevu jezikov, kjer so nam spretno pomagali naši tonski mojstri (Miha Preskar, Jure Kozmus in Alen Zidar).

Naslednja radijska oddaja je bila v mesecu decembru, zato je bila seveda praznično razpoložena. Šolske novinarke smo opisale praznike, ki smo jih vsi učenci že nestrpno pričakovali, v gosteh pa se nam je pridružil tudi Božiček, ki je poskrbel za pravo presenečenje.

Tretjo oddajo smo izvedle v mesecu februarju v počastitev našega največjega slovenskega pesnika – Prešerna. Govora je bilo o njegovem otroštvu, življenju, o njegovi neuslišani ljubezni ter o njegovih delih. Oddaja se je seveda začela s slovensko himno, med premori pa so se vrtele slovenske zimzelene pesmi.

In nazadnje je prišla na vrsto še oddaja ob dnevu državnosti in pred začetkom poletnih počitnic, da smo se poslovili in si zaželeli eno čudovito poletje.

A to še ni vse – odšle smo novim izzivom naproti in po večmesečnem šolanju na daljavo pripravile še mini video poročila o tem obdobju ter za konec izdale še ta časopis. Tukaj boste v različnih rubrikah našli najpomembnejše dogodke tega šolskega leta, ustvarjalne in edinstvene izdelke naših učencev, njihova razmišljanja v obliki spisov, pisem in še in še!

Želimo vam prijetno obujanje spominov ob prebiranju naslednjih strani ter lepe poletne počitnice!

Članice novinarskega krožka Gaja Cerar, Nika Senica,
Valerija Senica in Ana Volavšek z mentorico Jasno Dobnik.

Spoštovani uredniški odbor, spoštovani učenci in učitelji!

Za nami je posebno šolsko leto. Zapomnili si ga bomo ne samo zaradi COVID-19, temveč zaradi vseh dogajanj, povezanih z njim. Naučili smo se marsikaj, česar se ne bi, če bi bili v šoli celo leto. Šolanje na daljavo nam je razvijalo dodatna znanja o uporabi IKT (informacijsko-komunikacijske tehnologije), razvijali smo odgovornost, doslednost in delavnost na drugačen način kot v šoli. Preizkusili smo, kako moramo ravnati, da obvladujemo nepredvidljive situacije, se hitro prilagoditi novim razmeram, hkrati pa opraviti delo odgovorno.

Spoštovani učenci, učitelji in starši, svoje delo ste opravili zelo dobro, zato dovolite, da se vsem ob koncu leta iskreno zahvalim.

Uredniškemu odboru in mentorici Jasni Dobnik čestitam ob izdaji nove številke Zimzelena. Verjamem, da bomo uživali ob branju vtisov posameznih učencev v tem šolskem letu, še posebej v nenavadnem času, času korone. Skrbno ste izbrali vse likovne izdelke, ki so obogatili naš časopis.

Počitnice so pred vrati. Prepričana sem, da se jih vsi veselite. Spočijte se, preberite kakšno knjigo, uživajte v naravi, poskrbite za svoje zdravje in si tako naberite moči za nov začetek v jeseni.

Vaša ravnateljica Irena Krajnc

DOSEŽKI NAŠIH UČENCEV

To šolsko leto se bo prav gotovo vsem vtisnilo v spomin kot posebno leto, saj smo bili zaradi izrednih razmer prisiljeni ostati doma in se šolati na daljavo. Posledično so bila zaradi tega odpovedana mnoga območna in državna tekmovanja, med njimi so tista s področja matematike, fizike, kemije in geografije. Verjamemo, da bi našim učencem uspelo pridobiti še mnogo priznanj, a nič hudega, kaj kmalu se bodo odprle nove priložnosti.

Kljub temu so bili učenci že od samega začetka šolskega leta aktivni in vestni pri različnih interesnih dejavnostih ter zelo uspešni na izpeljanih tekmovanjih. Tako so s svojim trudom in znanjem osvojili naslednja priznanja:

1. razred:

priznanje za Mednarodni matematični kenguru: **Jakob Čepin, Jaša Čepin, Glorija Ljubej, Jakob Šergon.**

2. razred:

priznanje za Mednarodni matematični kenguru: **Tadej Romih, Teja Stadler, Luka Škoberne, Julijan Užmah, Žiga Žlof.**

3. razred:

priznanje za Mednarodni matematični kenguru: **Oskar Polšak, Neža Ploštajner in Alja Zidar.**

4. razred:

Naja Ivanc: bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Nadja Koprivc: bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Janja Kozmus: bronasto Cankarjevo priznanje na tekmovanju iz slovenščine, bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Leja Kozole: bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Lana Reberšak: bronasto Cankarjevo priznanje na tekmovanju iz slovenščine.

5. razred:

Aljaž Čepin: bronasto Cankarjevo priznanje na tekmovanju iz slovenščine.

Sara Polšak: bronasto Cankarjevo priznanje na tekmovanju iz slovenščine, bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Doroteja Šergon: bronasto Cankarjevo priznanje na tekmovanju iz slovenščine.

Jona Čepin: bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Manca Senica: bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

7. razred:

Kaja Kolar: bronasto priznanje iz znanja geografije, bronasto Cankarjevo priznanje iz znanja slovenščine, bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Klara Šergon: bronasto in srebrno priznanje iz znanja geografije, bronasto Cankarjevo priznanje iz znanja slovenščine, bronasto priznanje iz znanja Vesele šole, bronasto priznanje iz znanje logike.

8. razred:

Gaja Cerar: bronasto Preglovo priznanje iz znanja kemije, bronasto in srebrno priznanje iz znanja geografije.

Jure Kozmus: bronasto Preglovo priznanje iz znanja kemije, bronasto priznanje iz znanja fizike.

Ana Ploštajner: bronasto Preglovo priznanje iz znanja kemije, bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Miha Preskar: bronasto Preglovo priznanje iz znanja kemije, bronasto priznanje iz znanja fizike, bronasto priznanje iz znanja logike.

Nika Senica: bronasto in srebrno Cankarjevo priznanje iz znanja slovenščine, bronasto in srebrno Proteusovo priznanje iz znanja biologije, bronasto Preglovo priznanje iz znanja kemije, bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Valerija Senica: bronasto priznanje iz znanja zgodovine, bronasto priznanje iz znanja geografije.

Ana Volavšek: bronasto in srebrno Proteusovo priznanje iz znanja biologije, bronasto Preglovo priznanje iz znanja kemije, bronasto priznanje iz znanja geografije.

9. razred:

Lara Arzenšek: bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

Rožle Centrih: spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački v OŠ – zlati bralec.

Rok Lebič: spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački v OŠ – zlati bralec.

Lilijana Leskovšek: bronasto priznanje iz znanja angleškega jezika.

Tisa Polšak: bronasto Proteusovo priznanje iz znanja biologije, bronasto priznanje iz angleškega jezika in spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački v OŠ – zlata bralka.

Nika Potočnik: bronasto priznanje iz znanja fizike, bronasto in srebrno priznanje iz znanja logike, bronasto Preglovo priznanje iz znanja kemije, bronasto Proteusovo priznanje iz znanja biologije, posebno priznanje Diamantni kenguru za dosežen uspeh na šolskem tekmovanju v znanju matematike v vseh letih osnovnega šolanja, bronasto priznanje iz znanja angleškega jezika, bronasto in srebrno Cankarjevo priznanje iz znanja slovenščine in bronasto priznanje iz znanja Vesele šole.

KO BOM VELIK/-A, BOM ...

Na začetku posebno pozornost namenjamo našim prvošolcem in devetošolcem. Medtem ko se prvi šele dobro navajajo na šolsko okolje in tukajšnje dogajanje, se drugi poslavljajo in se odprtih rok podajajo v širni svet.

Zanimalo nas je, KAJ ŽELIJO POSTATI prvošolci in kaj devetošolci, KO BODO VELIKI. Ob tem lahko razmislimo, kakšne so tiste prve otroške želje in v kaj se te skozi leta spremenijo in preoblikujejo.

Prvošolci:

GLORIJA: KO BOM VELIKA, BOM FRIZERKA. IZ MOJEGA SALONA STRANKE VSE ZADOVOLJNE BODO V SVET ODŠLE.

ANUŠA: KO BOM VELIKA, BOM PEVKA. NA ODRU BOM STALA IN PELA IN VSE LJUDI BOM RAZVESELJEVALA.

PETER: KO BOM VELIK, BOM KMET. S TRAKTOREJEM BOM BALE VOZIL, V HLEV BOM ŠEL IN KRAVE PODOJIL IN KAR MI MLEKA BO OSTALO, VSE VAM BOM RAZDELIL.

JAŠA: KO BOM VELIK, BOM LESAR.

JAKOB Š.: KO BOM VELIK, BOM LESAR. ZA KUŽKA NAREDIL BOM HIŠICO IZ LESA, JO POBRUSIL IN POLAKIRAL, DA SE SVETILA BO VSA.

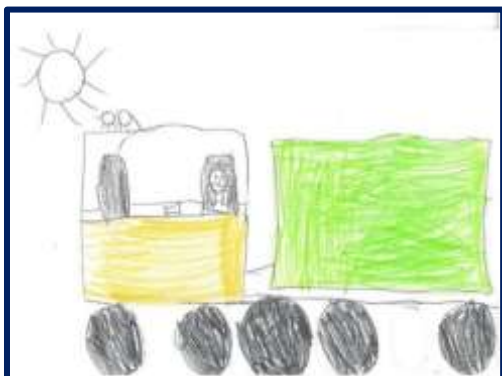

KARIN: KO BOM VELIKA, BOM ŠIVILJA. OBLEKO PO MERI VAM BOM NAREDILA, DA VAM DOLGO DOBRO BO SLUŽILA.

TINA: KO BOM VELIKA, BOM AKROBATKA. V CIRKUSU VISOKO V ZRAKU SE VRTELA BOM IN SKAKALA, POTEM PA S TIGRI IN SLONI SE IGRALA BOM.

ESTELLA: KO BOM VELIKA, BOM ZDRAVNICA ZA ŽIVALI. KUŽKE IN MUCKE RADA IMAM, ZA NJIH BOM SKRBELA, BOM VEDNO VESELA.

ALEKSEJ: KO BOM VELIK, BOM ŠOFER. S TOVORNJAKOM BOM OBKROŽIL SVET IN KO VSE SI BOM OGLEDAL, SE BOM DOMOV ODPRAVIL SPET.

JAKOB Č.: KAKŠEN POKLIC IMAŠ, JE VSEENO. VSI POKLICI SO ENAKO VISOKO. A VAŽNO JE, DA DELAŠ POŠTENO IN NE SAMO Z LEVO ROKO.

Devetošolci:

Lilijana Leskovšek: Ker se naše osnovnošolsko šolanje zaključuje, smo devetošolci že poslali prijave na srednje šole, ki si jih želimo prihodnje šolsko leto obiskovati. Vpisala sem se na Srednjo zdravstveno šolo Celje, na program zdravstvena nega, ki traja 4 leta. Po tem programu bom po vsej verjetnosti šolanje nadaljevala na Zdravstveni fakulteti v Mariboru, na programu fizioterapevt.

Lara Arzenšek: Vpisala sem se na Srednjo zdravstveno šolo Celje, smer kozmetični tehnik. Tja sem se vpisala, ker se rada sama ličim ter urejam. V svoji prihodnosti želim odpreti svoj kozmetični salon ter urejati stranke po svojih najboljših sposobnostih. Upam, da bom lahko to kdaj uresničila in uporabila svoje sposobnosti ter razveselila stranke s svojim delom.

Nik Gračner: Za svoje nadaljnje šolanje sem se vpisal na Srednjo šolo za storitvene dejavnosti in logistiko v Celju, smer avtoserviser. Tja sem se vpisal, ker se rad ukvarjam z avtomobili, jih popravljam in se z njimi tudi prevažam. V svoji prihodnosti upam, da bom lahko delal kot mehanik in popravljal ter pomagal ljudem pri različnih avtomobilskih »muhah«.

Tisa Polšak: Ker želim postati farmacevtka, sem se vpisala na Gimnazijo in srednjo kemijsko šolo Ruše.

Nika Potočnik: Vpisala sem se na program splošne gimnazije na I. gimnazijo v Celje – Kajuh. Sama še ne vem, kje bom nadaljevala svoje šolanje po gimnaziji. Verjetno bom šla v bolj naravoslovne vode, vidim pa se tudi v družboslovnih poklicih. Bomo videli, kam me bo odnesla prihodnost.

Maja Reberšak: Za svoje nadaljnje šolanje sem se vpisala na Srednjo šolo za gostinstvo in turizem Celje. Tja sem se vpisala, ker rada pripravljam hrano na različne načine ter z željo, da se naučim kuhati. Za svojo prihodnost upam, da bom nekje osrečevala ljudi s svojo hrano ter jim pričarala nasmeh na obraz.

Rok Lebič: Za svoje nadaljnje šolanje sem se vpisal na Srednjo zdravstveno šolo v Celju. Tja sem se vpisal, ker rad pomagam ljudem, sem skrben in bi rad opravljal zdravstveno delo nasploh. Upam, da bom lahko v prihodnosti delal kot zdravnik in osrečeval in pomagal ljudem pri različnih boleznih.

Anja Turk: Moje nadaljnje šolanje bo potekalo na Ekonomski šoli v Celju. Za to šolo sem se odločila, ker imaš lahko po štirih letih že več poklicev. Zanima me delo z računalnikom, in sicer na pošti, na upravah in nasploh delo z ljudmi.

Anja Turk: Moje nadaljnje šolanje bo potekalo na Ekonomski šoli v Celju. Za to šolo sem se odločila, ker imaš lahko po štirih letih že več poklicev. Zanima me delo z računalnikom, in sicer na pošti, na upravah in nasploh delo z ljudmi.

Teja Planko: Ker me veseli delo z otroki in želim postati vzgojiteljica predšolskih otrok, sem se vpisala na srednjo šolo Gimnazija Celje - Center, in sicer na smer predšolske vzgoje. Šola ponuja veliko zanimivih dejavnosti, povezanih z glasbo, plesom in ustvarjanjem, kar me je tudi najbolj pritegnilo. Veselim se prihoda v izbrano srednjo šolo in novega okolja.

ŠPORTNI DAN: POHOD PO VODNI UČNI POTI LESIČNO-PILŠANJ

Na lep jesenski dan, 17. oktobra 2020, smo se vsi učenci naše šole odpravili na pohod po vodni učni poti Lesično–Pilštanj. Šport smo na zanimiv način povezali z različnimi učnimi predmeti ter vključili uporabo sodobnih informacijskih tehnologij. Pot nas je vodila mimo posameznih informacijskih točk, kjer smo preko aplikacije na mobilnem telefonu odgovarjali na vprašanja o zgodovini, živalih in rastlinah domačega kraja. Seveda smo si med potjo vzeli tudi čas za malico, kjer smo polni energije svoje občutke o pohodu izlili v prelepe verze, ki jih najdete v spodnjih vrsticah. Na koncu pohoda so nas čakale še športne igre in kostanjev piknik.

En, dva, tri,
iz Lesičnega brž na Pilštanj vsi.
Radi pogledali bi Emin gaj,
staro šolo in tamkajšnji raj.
Zanimivosti na Pilštanju veliko je,
v Lesičnem pa prav tako lepo je.
4. razred

Kaj vse se še lahko zgodi,
mogoče lahko medved na nas preži.
Naše življenje na nitki ne visi,
če imamo flek na ritki.
Padli ne bomo v prepad,
in v bolnico ne gremo spat.
Zdaj pred sveto Emo sedimo
in si malice želimo.
Na koncu pa kostanj dobimo,
in se skupaj veselimo.

Muceki, 8. razred

Škozi gozd hitimo,
da prelepe ptičke ulovimo.
Drevesni listi se igrajo,
ko po gozdu nežno veslajo.
Po poti se učimo in
liste lovimo.
Danes za zdravje skrbimo
in se skupaj veselimo.

3. razred

Damčiji sprehodili na Pilštanj so se,
da ozrli krasote bi vse.
Pot težka in dolga bila je,
na Pilštanj vlekla se je.
Mobilnik v pomoč pri tem nam je bil,
malice na Pilštanju vsak se je veselil.
Ajdovsko ženo bršljan je ovil,
»očistiti jo bo treba,« nekdo je spregovoril.
Hitro proti kostanjem naj pelje nas pot,
tako zaključil se bo naš pohod.

Damčiji, 9. razred

Bilo je težko,
a zdaj je lahko.
Hodili smo hitro,
a zdaj počasno.
Za konec pa kostanj
dobili smo.

Geniji, 7. razred

Pohodnik, tu postoj!
Lepo je tu v gaju,
mir in tišina kot v raju.
Ta narava je lepa,
ker je tu Ema sveta.
Danes je lep dan,
skozi meglo s soncem obsijan.
Na pohodu smo se pošteno spotili,
da bi na koncu malico dobili.
Upajmo, do bo okusna,
za naša lačna usta.
Po naravi smo se sprehodili,
da bi kondicijo dobili.

5. razred

Po učni poti smo hodili
in se res veliko naučili.
Na vrhu hriba ptice smo lovili
in Ajdovsko ženo osvobodili.
Ko to smo naredili,
smo malico dobili.
Nato nazaj navzol smo hodili,
da pot bi hitro osvojili.
Na cilj u kostanj smo dobili
in se skupaj veselili.

6. razred

1. in 2. razred

KOZJANSKO JABOLKO

Kozjanski park je vsakemu obiskovalcu zanimiv v vseh letnih časih. Spomladi s cvetočimi sadovnjaki in travniki, poleti s parkovnimi dejavnostmi, jeseni pa s PRAZNIKOM KOZJANSKEGA JABOLKA in pozimi z mirom.

Jeseni 2019 je Kozjanski park praznoval 20-letnico Praznika Kozjanskega jabolka. Ptice in njihov najpomembnejši habitat travniški sadovnjak sta bila razlog, da so se dvajset let nazaj v zavarovanem območju parka odločili, da se edinstveni krajini vsi poklonimo na prav poseben način. Začeli so s praznovanjem in to tradicijo ohranjajo že dve desetletji.

Učenci 3. razreda so se z razredničarko Lili Cerar odzvali na povabilo KP in začetek petkovega popoldneva, 20. septembra, preživeli na bivši domačiji Čerček v zaselku Gradišče pri Podsredi. V njem je posajenih več kot 100 avtohtonih in tradicionalnih sort jablan. Naši učenci so se srečali z učenci iz Koprivnice, Pišec, Bistrice ob Sotli in Podčetrtna. Tekmovali so v pobiranju in iskanju jabolk v labirintu sredi sadovnjaka. Med šestimi ekipami so bili naši učenci najmlajši, pa so se kljub temu uvrstili na odlično tretje mesto. Prisluhnili so besedam organizatorjev, se posladkali z jabolki in jabolčnim štrudljem ter za nagrado prejeli sok.

Neža Ploštajner, 3. razred

Ob zaključku so si ogledali razstavne table, hišico za žuželke, se družili z maskoto in izdelali jabolko – magnet. Po besedah tretješolcev jim je takšno druženje všeč, saj je zabavno in poučno. V bodoče si še želijo sodelovanja v podobnih aktivnostih.

DOBRODELNA PRIREDITEV IN BOŽIČNI BAZAR

Božični čas je čas, ki se ga učenci naše šole vsako leto znova neizmerno veselimo. Čudovito je čutiti to toplino praznikov in ravno to srečo učenci zelo radi predamo staršem in vsem ostalim obiskovalcem našega že tradicionalnega božičnega bazarja.

V sredo, 18. 12. 2019, smo se v popoldanskih urah zbrali vsi, ki imamo radi druženje, vonj po cimetu, pomarančah, svežih piškotih. Te prijetne vonjave in čudoviti izdelki pripeljejo med nas starše, sorodnike, prijatelje, občane. V čarobni deželi otroških sanj je vse mogoče, tam so sanje dovoljene, tam se iskrijo pogledi in nasmehi ter prijazne besede ogrejejo vsako srce.

Ob gledanju in poslušanju naših najmlajših učencev se prav vsi spomnimo tistih brezskrbnih otroških let. Vse izrečene besede so se nas dotaknile in zaigrale na nežne strune, ki so polepšale večer. Veseli smo, ko obiskovalci krožijo med stojnicami in naši izdelki končajo v njihovih domovih. Brez glasbe v tem času ne gre, za kar so poskrbeli plesalci, pevci in nadobudni glasbeniki naše šole. S svojim obiskom nas je počastila tudi gospa županja in podelila praznične misli. Devetošolci pa so pripravili srečelov in poskrbeli, da smo domov odšli s polnimi vrečkami.

Larisa Potočnik, 3. razred

Božični čas se mora najprej roditi v srcu, da ga lahko doživimo v vsem njegovem čaru. Lepe misli nas grejejo in božajo. In obisk, ki ga vsako leto doživimo na naši šoli, dokazuje, da božič resnično živi in se dogaja v naših srcih.

OBISKAL NAS JE DEDEK MRAZ

December je tudi mesec, ko nas obišejo dobri možje, nas razveselijo in polepšajo praznične dni. Najbolj se jih razveselijo najmlajši. S svojo pridnostjo otroci vedno znova doživijo obisk Dedka Mraza.

12. decembra 2019 se je v popoldanskih urah na šoli ustavil Dedek Mraz. Seveda ni prišel praznih rok in brez spremstva. S seboj je pripeljal tudi gledališke igralce, ki so otroke z Grdim račkom popeljali po poti do srečnega konca. Pravljice so tiste, ki pritegnejo otrokovo pozornost, ga zabavajo in predramijo njegovo radovednost. Po

srečnem zaključku ogledane pravljice je med otroke stopil Dedek Mraz z zvrhanim košem daril. Slišati je bilo otroške pesmi, ki so prijetno zvenele in zapolnile prostor ter pritegnile vsakega obiskovalca.

Poslovali so se z obljubo, da bodo tudi naslednje leto pridni, se veliko naučili in pripravili kakšno presenečenje za Dedka Mraza.

Luka Čepin, 3. razred

RADOSTI NA SNEGU

Od 20. do 24. januarja 2020 je potekala slovenska akcija Šolar na smuči. Slovenskemu projektu smučarskega ozaveščanja šolskih otrok se je letos pridružilo okrog 3000 otrok. Namen akcije je bil, da se čim večjemu številu otrok omogoči brezplačen in nepozaben smučarski dan na enem od slovenskih smučišč.

V sredo, 22. januarja, smo se tudi četrtošolci OŠ Lesično pridružili akciji »Šolar na smuči«. Ob pol osmih smo se zbrali na šolskem dvorišču in se z avtobusom odpeljali na Roglo.

Na avtobusu smo se smejali in peli slovenske pesmi. Ker je bilo na avtobusu zabavno, je vožnja zelo hitro minila. Okoli devete ure smo prispeli na Roglo. Oblekli smo si smučarsko opremo in si obuli smučarske čevlje. Prijeli smo smuči in jih odnesli do

smučišča. Razdelili so nas v skupine, mi smo si pripeli smuči in se v koloni spustili po progi. Učitelj Ivan nam je pokazal različne vaje, mi pa smo jih izvajali. Delali smo helikopterčke, zavijali levo, zavijali desno. Smučanje nas je malo utrudilo in postali smo lačni. Poiskali smo si prostor in sedli na klopce. Pojedli smo sendvič in spili topel čaj. Ko smo se okrepčali, smo odšli na zahtevnejšo progo. Z vlečnico smo prispeli na progo Uniorček 2. Vozili smo veleslalom. Na koncu nas je čakal izziv s stožci. Na progi je bila tudi skakalnica, ki nam je bila zelo všeč. Dve uri sta minili, kot bi mignil.

Pred odhodom smo še malo zaplesali z maskoto »Vražičkom« in se z njim tudi slikali. Potem smo odšli do avtobusa, pospravili smučarsko opremo in se okrepčali še z zdravimi prigrizki. Vožnja domov je hitro minila. Sošolci, ki so bili v drugi skupini, so povedali, kako so smučali z učiteljem smučanja Matejem, ki smo ga spoznali na Rogli. Tudi oni so bili navdušeni nad dnevom. Želeli bi si, da bi to še kdaj ponovili.

Leja Kozole, 4. razred

Leja Kozole, Naja Ivanc, Nika Ivič; 4. razred

Šestošolci pa smo se že v času od 6. do 10. januarja 2020 udeležili zimske šole v naravi na Arehu. Vsem je bila zelo všeč, saj smo vsak dan veliko smučali in tako izpopolnili znanje alpskega smučanja. V hotelu Zarja so bili z nami tudi učenci OŠ Koprivnica, OŠ Slivnica in OŠ Bistrica ob Sotli. Na spoznavnem večeru se je vsaka šola predstavila s svojo točko. Veliko smo se naučili iz zanimivih popoldanskih in večernih predavanj. Na nočnem pohodu smo opazovali zvezde in v predavalnici poslušali zanimivosti o astronomiji, splavarjenju, Pohorju. Navdušil nas je tudi čarodej Grega s svojim smešnim nastopom. Imeli smo čisto pravi kviz Male sive celice, ki ga je vodil mag. Darko Hederih. Na zaključnem večeru smo se zabavali ob plesu in glasbi. Spoznali smo številne prijatelje iz drugih šol in se tudi med sabo veliko družili. Zagotovo si bomo to šolo v naravi vsi dobro zapomnili.

Klara Šergon

Žan Žlof, Tia Planko, Janja Ivačič; 4. razred

NAŠI KIPARJI

Naša šola je bila izbrana na natečaju Občine Kozje za ureditev krožišča v Lesičnem. Učenci so zato v okviru 7. in 9. mednarodne otroške kolonije Lesko Lesično 2019 pod strokovnim mentorstvom učiteljice likovne umetnosti Milojke Drobne in učitelja tehnike Janeza Čepina ustvarili in na ogled v krožišče postavili edinstvene lesene kipe. Tako so pomembno prispevali k prekrasni končni podobi javne infrastrukture.

Avtorji kipov 7. kolonije so nekdanji učenci OŠ Lesično: Žan Jug, Andrej Motoh, Gašper Kokot, Tadej Janc, Jure Kokot in Gašper Hladin. V letošnji, 9. koloniji, pa so sodelovali sedanji učenci 8. in 9. razreda, ki so svoje vtise strnili v naslednjih vrsticah:

8. razred; Valerija Senica, Nika Gajšek in Alen Zidar: »Skica kipa je nastala po navdihu in inspiraciji Valerije ob pogledu na Lesično. Kip smo najprej izdoblili po tej skici, nato ga obžgali in na koncu pobarvali z lakom v več plasteh. Pri izdelovanju kipa smo uživali in pridobivali nove izkušnje. To izkušnjo bi še ponovili in ponovno ustvarjali za ponos Lesičnega.«

8. razred; Miha Preskar in Jure Kozmus: »Začela sva s preprosto idejo združitve človeka z naravo. Najina ideja je bila na začetku zelo enostavna, z dodajanjem podrobnosti pa se je spremenila. V kip sva vložila veliko truda, tako da sva zdaj nanj zelo ponosna. Nastal je kip, ki žaluje za naravo: Žalujoči hlod. Ustvarila

sva ga po Mihovi zamisli, jaz (Jure) pa sem dodal ideje za končne dodatke in vzorce. Ko sva ga obžgala in prebarvala z lakom v več plasteh, je bil končan. Zdaj pa stoji na krožišču in žaluje.«

9. razred; Teja Planko, Tisa Polšak, Rožle Centrih in Rok Lebič: »Osnutek za kip smo pripravili na temo oblik v naravi in jesenskih radosti. Pritegnili so nas motivi in naravni materiali iz bližnje okolice. Nato smo kot ekipa 9. razreda naredili kip, ki ga imenujemo Sin dleta in žage. Drugi kip je nastal

na idejo Tise Polšak in Teje Planko, imenuje pa se Oče treh sinov. Kipa smo z različnimi dleti izdolbli v različne oblike. Ob koncu smo kipa še zbrusili in obžgali.«

Strokovni mentor 9. mednarodne otroške kolonije, akademski kipar magister Mitja Stanek, je ob tej priložnosti povedal: »Verjamem, da smo vsi veseli, da skupinsko otroško delo s pomočjo strokovnega vodenja in podpore lokalne skupnosti krasi domači javni prostor, v katerega vstopamo. Krožišče, v katerem so dela učencev, ki so nastala na edinstvenem otroškem kiparskem srečanju pri nas, pri katerem gre za skoraj monumentalni format, naredi lep in topel vtis na obiskovalca. Tovrstno otroško kiparsko srečanje s tako trajno postavitvijo v krožišče je nekaj čudovitega. Veselim se že desetega otroškega kiparskega srečanja v letu 2020 v Lesičnem s podobno javno postavitvijo, da otroško likovno delo živi, je izpostavljeno ter javnosti na ogled.«

EKO DAN – NARAVOSLOVNI DAN NA OŠ LESIČNO

»Pomen samooskrbe«

V soboto, 18. 4. 2020, smo na OŠ Lesično izvedli ekodan z naslovom »Pomen samooskrbe«. Tema je bila izbrana glede na trenutne razmere, saj se zdaj pomena samooskrbe vsi prav dobro zavedamo. Ekodan vsako leto obeležujemo v času občinskega praznika. Ker je v tem času še vedno potekalo šolanje na daljavo, je bil tudi ekodan izveden na domovih naših učenk in učencev ter v njihovi okolici. Gospe Milence Krajnc, županje Občine Kozje, letos nismo mogli povabiti k nam, zato smo z njo na daljavo izvedli kratek intervju, ki ga lahko preberete na naslednjih straneh. Gospa županja je spregovorila o pomenu samooskrbe v tem času. Občina Kozje se zelo zaveda pomena samooskrbe s hrano, zato namenja veliko pozornosti v naložbe osnovne in dopolnilne kmetijske dejavnosti z različnimi oblikami subvencioniranja. Izpostavila je vrednote sodelovanja, solidarnosti in medsebojnega spoštovanja, ki so v času koronavirusa še kako pomembne. Zaključila je z željo, da še naprej ostanemo dobri varuhi narave!

Aktivnosti, ki smo jih za ta dan izbrali, so bile: pomoč staršem pri urejanju vrtov in gredic, daljši družinski sprehod v bližnji okolici doma, izdelava »Koronka« - znaka virusa Covid-19, kot si ga predstavljajo naši učenci in učence. Otroci in starši so poslali veliko število fotografij dela na vrtovih, z njihovih sprehodov,

še največ pa je prispelo fotografij »Koronkov«. Učenci so pokazali, da so zelo izvirni in ustvarjalni! Pa tudi aktivni in radi pomagajo staršem pri njihovi samooskrbi.

Koordinatorica ekodejavnosti: Tatjana Zamrnik

ŠOLSKI VRT

V času korona karantene smo na šoli s pomočjo Kozjanskega parka dobili obnovljeni šolski visoki gredi. Delavci Kozjanskega parka so na novo prepletli že obstoječi gredi, ob pomoči hišnika g. Francija Amona smo navozili zemljo. Zato se najlepše zahvaljujemo vsem, ki so pri tem pomagali. Zaradi odsotnosti naših učencev, ki so nadaljevali šolanje na daljavo, sem med karanteno gredice uredila sama. Ko so se prvi trije razredi vrnili nazaj v šolo, sta bili gredi že v bujni rasti. Učenci so tako že konec meseca maja lahko obrali zelišča, jih posušili in spravili, solato pa pojedli pri malicah.

Skrbnica šolskega vrta Urška Drobne

»Ostanite dobri varuhi narave ter ostanite zdravi!« nas je v intervjuju nagovorila županja

Spoštovana ga. županja Milenca Krajnc!

Osnovna šola Lesično vsako leto v okviru občinskega praznika, ki je 15. aprila, pripravi EKODAN, s katerim predstavimo naše celoletne eko dejavnosti. Naše aktivnosti so to leto usmerjene v samooskrbo, saj vemo, da sta zdrava prehrana in zdrav način življenja še kako pomembna. Živimo v Občini Kozje, v okolju, ki nam vse to ponuja, zato je vredno vse to izkoristiti, vendar na pravi način. Učenci smo se pripravljene marsikaj naučiti.

Gospa županja, vsako leto prisostvujete naši prireditvi, ampak letos bomo ta dan zaradi izrednih razmer morali izvesti na daljavo, kar bo zagotovo nekoliko drugače, a zato nič manj zanimivo in poučno. Učenki 8. razreda Gaja in Nika vas prosiva, da z nami podelite nekaj misli ob prazniku Občine Kozje.

1. Pred dobrega četrta stoletja je bila po 37-letni prekinitvi znova ustanovljena Občina Kozje. Nam lahko za začetek poveste kaj več o razlogih za ponovno ustanovitev naše občine?

Občani in občanke takratne skupne občine Šmarje pri Jelšah so izrazili pobudo o ustanovitvi manjših občin z namenom enakomernega razvoja območja. Vsled tega so bili izvedeni predhodni referendumski in zakonodajni postopki. Občina Kozje je bila ustanovljena ob teritorialnem preoblikovanju komun leta 1994. Nastala je iz takratne skupne občine Šmarje pri Jelšah, ki se je preoblikovala v pet manjših samostojnih občin. Občini Kozje je pripadlo 89,6 km² ozemlja z 23 naselji, v katerih ni bilo teritorialnih sprememb.

2. Samooskrba s hrano je predvsem v teh časih izrednega pomena. Ali imamo v občini dovolj proizvajalcev osnovne hrane in na kakšen način jih občina vzpodbuja?

Narava, podnebni in klimatski pogoji so v naših krajih izjemni, saj omogočajo najrazličnejšo kmetijsko pridelavo. Na območju naše občine imamo registriranih 384 kmetijskih gospodarstev, ki se ukvarjajo z živinorejo, poljedelstvom, vinogradništvom, sadjarstvom, vrtnarstvom ... V ekološko pridelavo in predelavo hrane je vključenih več kot 10 odstotkov kmetij. Vse več kmetij se prenaša na mlajše generacije. Mladi lastniki kmetij s svojimi znanji in spretnostmi osnovno kmetijsko

dejavnost preoblikujejo v dopolnilno in tako imamo veliko ponudbe mlečnih izdelkov, suhomesnatih proizvodov, pekovskih izdelkov, testenin, marmelad in drugih izdelkov. Občina Kozje se zaveda pomena samooskrbe s hrano, zato namenja veliko pozornosti v naložbe osnovne in dopolnilne kmetijske dejavnosti z različnimi oblikami subvencioniranja.

3. Kako vpliva trenutna kriza koronavirusa na proizvodnjo v Občini Kozje in kako občina poskrbi za tiste, ki so potrebni dodatne pomoči?

Trenutne krizne razmere, povezane s koronavirusom, na osnovno kmetijsko proizvodnjo še nimajo neposrednega vpliva. Ob dolgotrajnih omejitvenih ukrepih pa se lahko pojavijo v različnih oblikah. Izpad prihodka se izkazuje na turističnih in vinarskih kmetijah. Slednje bodo lahko vlogo za finančno pomoč posredovale na pristojno ministrstvo.

4. Vsako leto v tednu praznika potekajo določene prireditve, s katerimi skušate povezati občane in občanke ter jih ozavestiti o delovanju občine, o njenih realiziranih ciljih in njeni prihodnosti. Kako boste letos pozvali občane in občanke? Ali bodo potekale prireditve, kjer se lahko proizvajalci predstavijo in prodajajo svoje izdelke?

Praznovanje občinskega praznika bo drugačno od tistega, ki smo ga vajeni, ko je bilo polno dogodkov in prireditev. Vse načrtovane prireditve, otvoritvene slovesnosti ter osrednja slovesnost ob občinskem prazniku s podelitvijo priznanj našim nagrajencem bodo predstavljene na čas, ko bodo druženja in praznovanja spet mogoča. Ne glede na to pa bomo v svojih mislih in srcih praznovali naš praznik Občine Kozje in se veselili vsega lepega in dobrega, kar nam je namenilo minulo leto v okviru naše lokalne skupnosti.

5. »Ekošola kot način življenja« je celosten program naše šole, s katerim se gradijo vrednote za odgovoren način našega bivanja na tem planetu. Ker se ravno približuje dan Zemlje, bi vas želela vprašati: kaj sami menite o ozaveščanju glede varovanja okolja?

V zadnjem obdobju je bil odnos človeka do narave ter našega planeta in življenja na njem vzvišen in aroganten. Ob pojavu koronavirusa vsi skupaj ugotavljamo, da moramo biti bolj ponižni. Hkrati pa prihajamo do zavedanja o velikem pomenu pozitivnih vrednot, na katere smo skorajda pozabili in med katerimi imajo solidarnost, sodelovanje, medsebojno spoštovanje zelo pomembno vlogo. In ravno tukaj je zelo pomembna vloga staršev in vzgojiteljev, da najmlajše ozaveščajo o pomenu narave in odnosu z njo.

Ana Volavšek, 8. razred

6. Kakšni pa so vaši nasveti za nas, učence OŠ Lesično, ki si prizadevamo živeti v zdravem in čistem okolju?

Naši predniki so nam zapustili čudovito dediščino izjemne neokrnjene narave. Na nas vseh pa je, da to dediščino negujemo, varujemo in jo čim bolj ohranjeno predamo našim zanamcem. Ostanite dobri varuhi narave ter ostanite zdravi!

7. Vsi se želimo čim prej vrniti v šolske klopi. Ali ima občina dovolj zaščitnih mask in opreme, ki je potrebna za trenutno situacijo?

Občina Kozje si s štabom civilne zaščite prizadeva zagotoviti potrebno zaščitno opremo, žal so količine omejene, njihova dobavljivost pa je dolgotrajna. V zadnjih nekaj dneh so se stvari tudi na tem področju začele sproščati. Razdelili smo zaščitne maske, in sicer pet mask na gospodinjstvo. Preko različnih oblik še dodeljujemo potrebno zaščitno opremo.

8. Na občini ste načrtovali, da boste obnovili otroško igrišče, da dobimo nova igrala. Ali boste lahko to izvedli kljub trenutni krizi?

Za obnovo otroških igrišč v športnih parkih pripravljamo vlogo na javni razpis LAS. V primeru, da bomo uspeli pridobiti prepotrebna sredstva za izvedbo, bomo pristopili k postavitvi novih otroških igrišč v letu 2021.

Za konec naj poudariva, da imamo resnično veliko srečo, da živimo v tako lepem okolju, zato bomo učenci OŠ Lesično še naprej skrbeli, da bo naša okolica skupaj z visokima gredama urejena in da bomo pridelano hrano tudi z veseljem in hvaležnostjo uživali. Pri tem pa ne pozabimo: vse bo v redu, morda ne danes, temveč sčasoma, saj pozitivna premika gore!

Gospa županja Milenca Krajnc, najlepša hvala, ker ste si vzeli čas in odgovorili na naša vprašanja, hkrati pa iskrene čestitke občini za praznik.

Učenci in zaposleni OŠ Lesično

Učenki Gaja Cerar in Nika Senica, 8. razred

VALETA DEVETOŠOLCEV

V ponedeljek, 15. 6. 2020, je naše devetošolce čakalo še zadnje in zaključno dejanje njihove osnovne šole – valeta. Zaradi trenutnih razmer je bila ta izvedena v nekoliko okrnjeni obliki, saj so poleg učiteljskega zbora bili povabljeni le najožji družinski člani, ravnateljica in županja. Kljub temu so se zelo potrudili in pripravili krasen kratek kulturni program: po uvodnih besedah ravnateljice in županje so se na hitro predstavili in se zahvalili vsakemu učitelju posebej, sledel je ples ča-ča-ča, pri katerem se zaradi varnosti učenci niso držali za roke, ampak so plesali na ustrezni razdalji. Program sta s svojim izjemnim plesom popestrila še Teja Planko in Jure Kozmus, ki sta se se v tem letu pridno pripravljala na plesno tekmovanje. Seveda ni manjkalo tudi čudovitega petja devetošolcev. Proti koncu je sledila še uradna podelitev spričeval in priznanj, zahvala razredničarkama, skupno fotografiranje in končni pozdrav – nasvidenje in vse najlepše!

NASVIDENJE!

Pouk na daljavo je bil zame zanimiva izkušnja, saj sem doživel nekaj, kar še nisem nikoli – šolal sem se od doma. Na začetku šolanja smo dobili navodila za delo, kako bo potekalo šolanje, seznanili smo se tudi s spletno učilnico. Najprej sem imel nekaj težav, saj nisem delal po urniku in se mi je dela nakopičilo. Ampak kmalu sem začel delati po urniku in uspel narediti vse potrebno. Med šolanjem od doma smo pridobili tudi nekaj ocen, pridobili smo jih preko ustnega ocenjevanja znanja. Vesel sem, da imam izkušnjo s poukom na daljavo.

Miha Preskar, 8. razred

Med karanteno sem se počutila v redu. Všeč mi je bilo, da sem lahko malo dlje spala kot ponavadi. Zbudila sem se okoli pol osmih, nato sem pojedla zajtrk in šla delat za šolo. Na začetku je bilo težko, ker še nisem bila organizirana, zato sem za šolo včasih delala tudi ves dan. Čez nekaj časa je postalo lažje in sem imela več časa tudi popoldne. Mislim, da je bila to dobra izkušnja za vse in da smo se vsi veliko naučili.

Ana Ploštajner, 8. razred

Pouk na daljavo smo začeli v ponedeljek, 16. 3. 2020. Na začetku me je bilo malce strah, kako bo to potekalo, saj je bilo drugače kot v šoli. Hitro sem se navadila na pouk od doma in kmalu mi je postal zelo zanimiv. Dela sem imela vsak dan kar veliko in se mi je zdelo bolj naporno kot v šoli. Da so lahko učiteljice preverile, kako delamo na

daljavo, smo jim na e-pošto in v spletno učilnico pošiljali slike domačih nalog, zapiskov snovi v zvezku in rešene delovne liste. Med šolanjem na daljavo smo imeli tudi video konference z različnimi učiteljicami. Na video konferencah smo se pogovarjali, ustno predelali snov, pregledali smo rešene naloge in bili tudi ocenjeni.

V času pouka na daljavo smo bili tudi zelo ustvarjalni. Učenci 7., 8. in 9. razreda smo imeli dva naravoslovna dneva. Pri naravoslovju smo slikali rastline v domači okolici, naredili vršičkov sirup in rešili kviz o Volčjem potoku, na naravoslovnem dnevu pri geografiji pa smo doma sami izdelali vulkan. Dobili smo tudi oceni iz medpredmetne povezave med geografijo in etiko. Da so nas spodbudili k gibanju, smo imeli tudi tedenski izziv v maju, kjer smo doma sami opravljali vaje za športni karton.

Všeč mi je bilo, da sem si lahko sama organizirala čas. Večkrat sem šla ven kolesarit s sestro ali se družila z družino. Težko mi je bilo edino, ker se nisem mogla družiti s sošolkami. Šolanje na daljavo je trajalo slabe 3 mesece, 3. junija pa smo se le vrnili v šolo. Upam, da se delo na daljavo, kljub temu da mi je bilo všeč, ne bo več ponovilo in da se jeseni normalno vrnemo v šolske klopi.

Lea Amon, 7. razred

12. marca 2020 smo razglasili epidemijo zaradi koronavirusa. S tem virusom se lahko okužimo vsi, najbolj nevaren oziroma smrtonosen pa je za starejše ljudi, majhne otroke in ljudi, ki že imajo kako bolezen (raka, srčne bolezni, bolezni obrambnega sistema ...). K nam se je razširil iz Italije. Zaradi nepoznavanja virusa in njegovega hitrega širjenja se je vlada Republike Slovenije odločila sprejeti določene ukrepe, med katerimi je bilo tudi zaprtje vseh šol in vrtcev. S 16. marcem sem morala ostati doma. Isti dan se je začelo delo od doma. Sprva nisem čisto točno vedela, kaj in kako. Težko sem se navadila na to, da mi ni treba v šolo. Zaradi vseh novic in govoric ter vseh teh ukrepov me je bilo kar precej strah. Bala sem se zase in za vse svoje sorodnike, starše, sestrico in prijatelje. Nenehno sem mamu spraševala o virusu, kaj bo, če kdo od nas zboli, si veliko preveč umivala in razkuževala roke. Zadrževala sem se v glavnem doma.

Pri prijavi in uporabi spletne učilnice sem imela na začetku kar nekaj težav, a sva jih z mamu uspešno premagali. Vse naloge sem opravljala sproti in redno, le da jih prve dneve nisem pošiljala učiteljem, ker sem spregledala navodilo, da jih moram. Nalog je bilo zelo veliko. Stvari, ki jih nisem razumela, mi je razložila mami. Udeleževala sem se videokonferenc, če mi le internetni signal ni delal težav. Po kakšnem tednu ali dveh sem končno upala tudi kam iti: na sprehod, z mamu v trgovino, seveda ustrezno zaščitena z masko in rokavicami. Ker mami dela v zdravstvu in ker mi je bolezen covid-19 predstavila v drugačni, bolj realni luči, se je moj strah počasi polegel. Doma mi je postalo dolgčas. Želela sem si, da bi lahko kam šla, obiskala prijatelje in sorodnike. Komaj sem čakala, da prekličejo omejitve in odprejo šole, predvsem pa da lahko končno nehamo oziroma vsaj nekje ne potrebujemo nositi maske.

Kim Štrukelj, 7. razred

Učenki 8. razreda sta se opoguminili in se na osnovi obravnavane pesmi Antona Aškerča pri pouku slovenščine na daljavo poigrali in napisali svojo različico pesmi, kamor sta spretno vključili trenutne izredne razmere zaradi COVIDA-19 in nasvete za srečno življenje.

GLAŽEK NESMRITNOSTI

Stari Francej čaka tam pod lip'co,
misi čudne misli o življenju:

»Življenje je kot reka, ki ne zamuja,
a vendarle se enkrat ustavi.

Ustavijo se misli, ustavi se čas.

Takrat se trgajo srca vseh znanih in ti postaneš prah.
Prah, vreden milijone solza svoje reke.«

K njemu pride Gregor, ranocelnik in mu pravi:

»Francej, ne stoj tako napol!

Dvigni glavo in zastavo.«

Zastavo veselja, naj vsi vedo, da Francej dobre volje bo.

K njemu stopi coprnica Pehta in mu pravi:

»Spij tole in odleglo ti bo.

Vse je v glavi in ne v zastavi.

Ko glavo ponosno dvignil boš, takrat naznanil veselje, radost in
norost boš.«

Palček pa ga pouči:

»Bodi to, kar si, brez zastave in dvignjene glave.

To si ti in mi te imamo radi!«

Gaja Cerar, 8. razred

Ana Volavšek, 8. razred

GLAŽEK NESMRTNOSTI

Stari Francej čaka tam pod lip`co,
misli čudne misli o življenju:
Včeraj polno ljudi na ulicah je bilo,
danes pa ni več tako.

Ne vidim več vlakov,
samo še nekaj oblakov.
Vsi ljudje v hišah so zdaj,
mogoče bodo tudi za prvi maj.

Tudi jaz ne vem, kaj naj naredim,
da koronavirusa ne dobim.

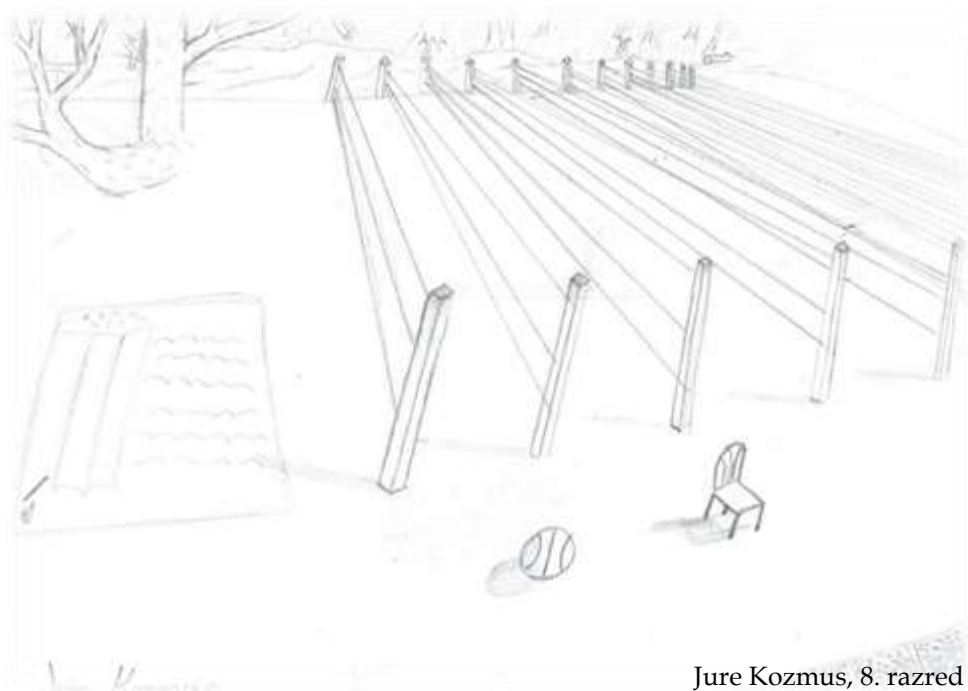
K meni prišel je vaški norček
Palček,
rekel je, naj popijem napoj
in vse v redu bo z menoj.
Seveda nič drugače ni bilo,
zato poklical sem še njo.

Prišla je coprnica Pehta,
mi dala je posebno kremo za
podplate,
ki odgnala bo vse škrate.

Prišel je Gregor ranocelnik in rekel,
da zdravila ni
in takrat se mi skoraj zvrtili.
Rekel je, naj se ne bojim
in raje za svoje zdravje poskrbim
ter nekaj koristnega zase naredim.

Zato ostanimo doma,
dokler ni konec tega koronavirusa.

Nika Senica, 8. razred

Jure Kozmus, 8. razred

DOGODIVŠČINE učencev 4. razreda v ČASU UČENJA NA DALJAVO

Ko sem se zjutraj zbudila, smo po zajtrku začeli kuhati golaž. Veselila sem se obiska. Kmalu so z avtodomom prišli bratranci in sestrične. Dan je hitro minil in prespali so pri nas. Naslednje jutro smo šli skupaj kolesarit. Naredili smo 30 km. Z njimi smo se slikali, ko smo prišli na cilj. Ko smo prišli domov, smo začeli pripravljati za zabavo. Nato so prišli na obisk še drugi. Stric Peter je prinesel štiri košare češenj. Bile so zelo okusne. Zvečer smo gledali polet na luno s človeško posadko. Tak je bil moj zanimiv vikend v korona času.

Nadja Koprivc

Zaželela sem si šivanja. Odločila sem se, da zašijem obleke za Dono, našo psičko in Puhija, našega mačka. Začela sem šivati in zašila srajco. Šivala sem naprej in zašila ogrinjali, nato sem vzela še star šal in na njega privezala cof in nastala je imenitna rutica. Poiskala sem Puhija in mu naredila srajčko, bil je imenitno čudovit. Tudi Doni sem naredila ogrinjali in bila je prelepa. Nekaj časa sem jo še slikala in jo preoblačila. Pustila sem ji ogrinjalo za noč, a takoj ko sem zaprla vrata, ga je začela gristi. Tudi naslednjo noč sem ji ga pustila. Zjutraj sta ogrinjali ležali na tleh pesjaka. Nasmejala sem se in jo pobožala. A vseeno sem jo preoblačila. Ko sem ji ga enkrat hotela sneti, je name zarenčala. Tudi Puhija sem začela slikati. Puhi je med fotografiranjem spal, med tem ko je Dona pozirala.

Janja Kozmus

Doma so se zvalili piščančki. In ker sem ravno takrat dobila nalogo za tehniški dan za pripravo vozila, sem se odločila, da naredim limuzino za piščančke. Ker rada ustvarjam, sem takoj vedela, kaj narediti in tako sem uporabila platenko, zobotrebce, zamaške, karton, škarje in selotejp. Naredila sem kar dve limuzini in vanje sem dala piščančke. Obe limuzini sem po e-pošti poslala učiteljici Nives, ker sta bili različni. Ta tehniški dan mi je bil všeč, saj sem še piščančke lahko vozila v super vozilu. Ker je bila ena limuzina preveč, je bila še Snežinka zadovoljna, ker je lahko imela svojo limuzino.

Janja Ivačič

Zjutraj, ko sem se zbudila, me je ati poklical v garažo. Nisem vedela, kaj se dogaja, ampak vseeno sem šla z njim. Povedal je, da ima veliko presenečenje. Za vrati sem videla eno čisto majhno muco. Strah me je bilo, da bi se prehladila. Na travniku pa sem videla še dve mucici. Mimo je prišel kuža Bobi. Obe mucici si je dal v gobec, ampak na srečo se ni nič zgodilo. Bobi jima ni naredil čisto nič. Dal jih je pred vrata. V svojo hiško sem dala vse tri mucice. Ko se je spustil mrak, je mama muca prišla po njih in jih odnesla k hlevu.

Tina Brečko

Izbruhnil je koronavirus in šole so se zaprle. Prišla je moja sestrična in odšli smo na pohod v Javršico. Ogledali smo si partizansko bolnico. Jedli smo malico, ki smo jo pripravili doma. Vsako dopoldne sem delala šolske naloge. Uporabljala sem prenosni računalnik, zvezke in delovne zvezke. Z učiteljico smo se videli samo preko spletne kamere. Veliko časa sem preživela zunaj. S sestrično smo se zelo rade igrale. Z mamico sva uredili vrt. Posadili sva veliko stvari. Pri tem nama je pomagal ati. Ko smo končali, smo se šli umiti in gledat televizijo.

V petek je prišla sestrična Teja z mamico in atijem. Pripeljali so se s kolesom. Odšle smo se igrat na trampolin. Ko so odšli, sem šla zraven do postaje. V četrtek nas je presenetila novica, da se zopet vrnemo nazaj v šolo. Vesela sem se začela pripravljati.

Tia Recko

Ko je napočil večer, smo z družino odšli k mojemu bratrancu Tajju. Ob prihodu sem počakal, da sta Taj in Zoja prišla ven. Nato smo odšli na igrišče. Tam smo se dogovorili za ekipe in začeli igrati. Tekma se še ni dobro začela, ko sva z Zojo že zmagovala. Bilo je težko, ampak sem zmagal. Vrnili smo se. Z igro so nas izzvali še starši. Mi smo brez težav zmagali. Nato smo popili sok in odšli domov.

Januš Planko Kunaj

Zadnji teden »korone« je bil zelo zanimiv, saj sva s sošolko Janjo Kozmus naredili hiško na drevesu. Začelo se je tako.

Z Janjo sva bili na drevesu in razmišljali, kaj bi počeli. Nekaj časa sva razmišljali in potem se je Janja spomnila, da lahko narediva hiško na drevesu. Preden sva začeli z delom, sva šli po sladkarije in vzglavnike. Vsaka je vzela tudi eno plišasto igračo.

Dela sva se nato lotili tako, da sva na jablano ob drevesu pritrdili lato. Prva je lato preizkusila Janja, potem še jaz. Z Janjo sva se rajši držali za vejo, da ne bi lata padla. Nekaj časa sva bili na drevesu, a sva se kmalu naveličali. Prva sem z drevesa šla jaz, a sem stopila na visečo mrežo. Mreža se je zagugala in jaz sem padla. Janja je dol prišla varno, ker ni stopila na visečo mrežo. In tako se je končal moj nepozaben dan.

Nika Ivič

Zjutraj sem vstal in šel naredit vse naloge za šolo. Nato sem jedel, potem pa šel na Vindol. Pri botrčku Martinu imajo veliko goveda. Ko sem prišel, sem zagledal telička, ki je tekal po hlevu. K meni je prišel tudi brat Luka in pričelo se je lovljenje telička. Luka je vzela vrvi. Nato sva ujela Telička, on pa naju je z vlekel v gnoj. Oprala sva se in ga spet ujela.

Miha Škoberne

Dnevi, ko je bil aktiven virus, so bili dolgočasni. Enkrat sem se dogovoril s Svenom, če lahko tekmujeva v video igri. Šla sva se »build fight«. Bilo je napeto. Naenkrat je Sven zakričal: »To!« Zmagal je. In moj čas za računalnik se je iztekel.

Domen Kolar

V času korone mi je bilo od začetka najbolj všeč, ker so se šole zaprle. Zanimivo je bilo tudi nošenje mask. Zaradi širjenja virusa se nismo smeli družiti. Zato smo bili z družino večino časa skupaj. Hodili smo na sprehode. Veliko smo tudi kolesarili. Vsak večer smo igrali razne družabne igre. Ko sem prejel nalogo za šolo, sem najraje reševal naloge na portalu Učim.se. Bile so zelo zanimive, saj sem hkrati pridobival znanje in cekine. Tudi kronske naloge so bile zanimive in poučne in sem jih vedno z veseljem reševal. Zanimiva je bila tudi peka velikonočnih dobrot in barvanje pirhov. Ko pa smo lahko šli v drugo občino, sem lahko šel tudi na trening z motocrosom.

Leja Kozole, 4. razred

Matej Novak

Jaka je bil pri stari mami, kjer je našel srno v grmovju. Bila je zelo majhna, še mladiček. Poklical sem staro mami in povedala mi je, kaj je brat Jaka našel v grmovju. Sam sem moral narediti tisti dan vozilo za tehnični dan in ko sem naredil, kar sem načrtoval, sem šel tja dol ter spraševal.

Pokazali so mi srno, bila je rjavočrna in zelo lepa. Mami mi je rekla, naj jo pustimo pri miru, če pa njene mame ne bo do jutra, jo bo stara mama vzela pod svoje okrilje. Šel sem domov in poizkušal dokončati vozilo za tehnični dan, ampak mi ni uspelo. Dokončal sem ga naslednji dan. Srne pa naslednji dan nismo več našli.

Jan Romih

Pogrešala sem šolo in prijatelje, vseeno pa se nisem pustila dolgočasiti. Zato sem se odločila, da grem k stari mami. Tam sem izvedela, da je muca skotila. Bila sem vesela in šla pogledat mladičke. Videla sem, da sta bila dva tako lepa mucka, mamica pa ju je varovala. Doma imam enega mucka, ki je star štiri leta, a ni tako veliko doma, zato sem vprašala staro mamo, če lahko mucka vzamem domov, ko bosta večja. Stara mama mi je dovolila in nato sem šla vprašat še mamico in odgovorila mi je, da ju lahko imamo. Bila sem vesela in nato sva z bratom Svenom izbrala ime Ćimi in Ćexs. Komaj sem čakala, da bosta zrastle. In tako se je končal še en lep in predvsem zanimiv dan.

Lana Reberšak

Žan Žlof, 4. razred

Med karanteno sem doživela veliko stvari. Povedala vam bom samo eno stvar o puljenju zoba. Bil je zelo lep dan. Zjutraj, ko sem se zbudila, sem šla k zobozdravniku, saj me je zob vsak dan bolel. Pri zobozdravniku so mi zob izpulili. Bila sem zelo vesela, saj me ni več bolelo. Bolečina se ni vračala in bila sem zelo srečna.

Tia Planko

23. maja je bilo navadno jutro, dokler ni ati pogledal skozi okno. Pričakovali smo namreč majhnega žrebička. Ati je zagledal za konjem nekaj črnega, kar je ležalo na tleh. Hitro sem stekla h konjem in tudi sama videla majhnega žrebička. Žrebiček je bil sive barve, na obrazu je imel veliko belo piko. Takoj sem ga lahko pobožala. Najbolj mi je bila všeč njegova

griva in rep. Danes je žrebiček star že enajst dni.

Naja Ivanc

12. aprila smo se pripravljali na velikonočne praznike. Takrat sva z bratom pripravila rastline in čebulne olupke za barvanje jajc na naraven način. Jajca smo pripravili tako, da smo jih zavezali v nogavice in zraven dali rastline. Jajca smo nato položili v vodo, v kateri so bili čebulni olupki. Jajca smo barvali tudi z nenaravnimi barvili. Zraven smo spekli ptičja gnezda. Testo smo najprej spletli kot kitko. Z bratom sva čakala, da je vzhajalo in na sredino sva dala jajce ter dala najino umetnino v pečico. Za konec sva napihnila balone in oblikovala v predmete in živali. Tako se je končal ustvarjalni dan.

Žan Žlof

V soboto smo se odločili, da gremo na obisk k Janušu, stricu Vanču, teti Nataši in Anuški. Ko smo prišli, je bila tam tudi Rebeka. Šli smo na senik, tam smo se igrali in skakali v seno. Potem smo šli gledat televizijo, nato pa nazaj na senik. Spomnil sem se, da bi lahko šli k Rebeki, ker mi je v petek obljubila, da me bo naučila igrati igrice na igralni konzoli. Vprašat smo šli mamo, če lahko gremo. Rekla je, da lahko. Po travi smo šli do sosedove hiše. Ko smo prišli v hišo, smo se usedli na kavč in prižgali igralno konzolo. Imeli smo se super.

Tibor Kunaj

V času koronavirusa sem se po telefonu pogovarjala s teto, ki je rekla, da ima presenečenje zame. Bila sem vesela, hkrati pa živčna, ker nisem vedela, kaj me čaka. Zaslišala sem zvok in pogledala skozi okno. Prišla je moja teta. Pozvonila je in odprla sem ji vrata. Pred vrati pa je stala tudi moja sestrična Lara, ki jo malo kdaj vidim, saj živi daleč od mene. Objela sem ju. Vstopili sta v hišo. S sestrično sva se šli igrat z barbikami. Ko sva se naveličali, smo z Enejem odšli ven. Igrali smo se na trampolinu, ko pa smo bili izmučeni, sem odšla po vodo za osvežitev. Po počitku in pogovoru sva z Laro odšli na kratek sprehod.

Ko sva prišli nazaj, smo se igrali steklenico resnice. Po nekaj minutah nam je začelo kruliti v želodcu. Mami je na mizo postavila kruh in klobase, za sladico pa smo dobili marmorni kolač in sadno kupo. Bili smo siti. Lara in teta sta odšli. Zmenile smo se, da se bomo kmalu spet videle.

Leja Kozole

Nekega sončnega dne se je moja prijateljica Lana sprehajala mimo mojega doma. Povabila sem jo k sebi. Z Lano sva najprej imeli dolg pogovor, saj se že dolgo časa nisva videli. Nato sva spili malo pijače. Seveda sva naredili par skupnih slik, ki jih imam na telefonu. Po petih minutah sva se šli še malo zabavat in okrepčat. Prinesla sem prigrizke. Doma imam gugalnico. Šli sva na gugalnico in se še malo pogovarjali. Po petnajstih minutah je Lano poklicala babica, ki je naša soseda. Mudilo se ji je na kosilo, zato sva se z Lano poslovili in tako je odšla. Bil je lep dan in tudi zelo zabaven.

Lara Potecin

Pomladno razpoloženje drugošolcev

Čudoviti pomladni dnevi so nas v času dela na domu polnili z energijo in nam dajali možnosti, da spoznavamo naravo in svojo bližnjo okolico. V naravi smo dobili tudi navdih za likovno ustvarjanje.

Učiteljica Karolina Hostnik

AKTUALNO: KORONAVIRUS PRI NAS IN V ITALIJI

Koliko je trenutno okuženih, umrlih in obolelih v Italiji? Katere pravice so kršene pri nas? Vse to in še več v nadaljevanju ...

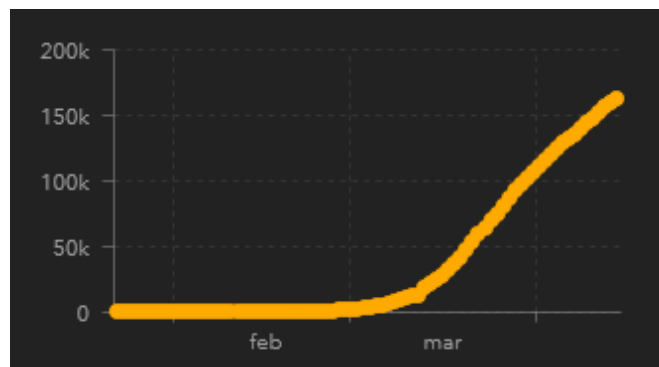
Pozdravljeni, dragi bralci novičk Lesko!

Danes je 9. 4. 2020 in ponovno sem z vami. Oglašam se iz Južne Evrope, natančneje Italije, kjer je število prebivalcev nekaj čez 60.000.000. Trenutno sem v italijanskem glavnem mestu Rim.

Kot ste že verjetno slišali, je Italija evropska država s skoraj največ okužbami, prekosila jo je le Španija in izven Evrope še ZDA.

Pred nekaj dnevi so tukaj potrdili 3039 novih okužb s koronavirusom, tako da se je število okuženih povečalo na 135.586. Umrlih je bilo skupno več kot 17.000, samo en dan jih je umrlo 604. Ozdravelih je 24.392.

Pa pogledjmo, kakšno je število okuženih danes: število okužb je danes do 13. ure narastlo na 139. 422, torej je v nekaj dneh narastlo za skoraj 4.000 ljudi! Število umrlih tudi dokaj hitro raste, do danes je mrtvih že 17.669, kar je za nekaj čez 600 več kot včeraj. Pa ne pozabimo na to, koliko je ozdravelih – do danes jih je že 26.491.

Grafični prikaz širjenja okužbe v Italiji

Foto: <https://www.metropolitan.si/zdravje/interaktivni-e-zemljevid-ki-v-zivo-spremlja-sirjenje-koronavirusa-po-svetu/>

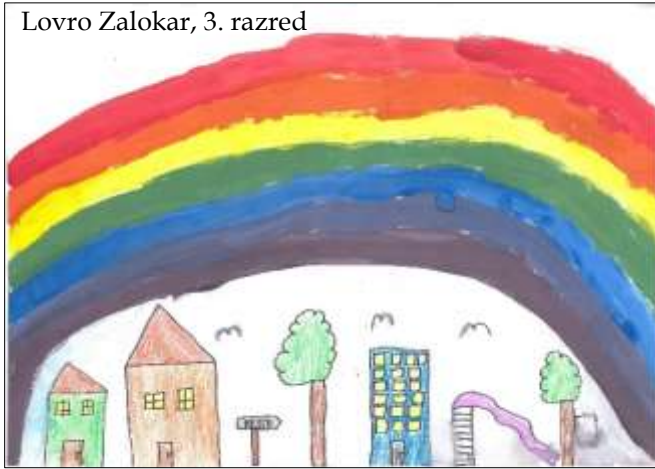
Zdaj pa se bom navezala še na Slovenijo. Kot vas je verjetno večina že opazila, so nekatere pravice zaradi izrednih razmer v tem času začasno omejene. Več o tem pa sledi v intervjuju s strokovnjakom – trenutnim varuhom človekovih pravic Petrom Svetino. Zanj sem pripravila nekaj vprašanj.

Katere pravice so začasno omejene v času epidemije v Sloveniji?

V tem času je omejenih kar nekaj pravic, sicer pa to omogoča 16. člen Ustave Republike Slovenije – začasna razveljavitev in omejitev pravic. Omejen je npr. del 1. člena Splošne deklaracije Človekovih pravic, ki pravi: Vsi ljudje se rodijo svobodni in imajo enako dostojanstvo ... Kot ste verjetno že ugotovili, je kršen del, ki pravi, da imamo vsi ljudje pravico do svobode, ki je začasno omejena – omejeno je gibanje izven občine, drug od drugega se moramo držati več kot 1 meter, prepovedano je druženje ... tako da nimamo popolne svobode. Na tem mestu naj omenim tudi, da je kršen 32. člen Ustave Republike Slovenije, ki dovoljuje svobodo gibanja. Seveda pa v tem primeru, kot sem omenil na začetku, to dovoljuje 16. člen Ustave. Naj navedem še nekaj omejitev v tem

času: prepoved in omejitve obiskov v zaporih in domovih za starejše, ustavljen letalski promet, prepovedana je prodaja blaga in storitev neposredno potrošnikom ...

Lovro Zalokar, 3. razred

Kaj pa glede šolstva? Ali se vam zdi, da je kršena pravica do izobraževanja?

Dobro vprašanje. Glede šolstva je tako: nekateri so res mnenja, da je tudi ta pravica kršena, ker se v nekaterih primerih starši, ki delajo od doma in/ali imajo doma veliko število otrok, ne morajo posvetiti vsem in morajo otroci sami opravljati vse zadolžitve. Vseeno pa sem jaz mnenja, da se učitelji po vsej Sloveniji

zelo trudijo in bi težko rekel, da je ta pravica kršena, kvečjemu mogoče samo omejena. Prav pa je, da tukaj povem še, da se nekateri sklicujejo na 28. člen Konvencije o otrokovih pravicah, ki govori o otrokovi izobrazbi. A ne moramo reči, da je ta člen kršen, ker se v tem času otroci vseeno izobražujejo, le na drugačen način.

Kaj pa v zdravstvu? Je tudi tam kršena kakšna pravica? Kot vem, za zdaj nujnih obiskov bolnišnic niso prepovedali, po vsej verjetnosti pa so odpovedali večino nenujnih pregledov. Vseeno pa je obisk bolnišnice zelo toegan, saj je velika možnost okužbe. Bi nam lahko pojasnili, zakaj so morebitne omejitve človekovih pravic potrebne?

Omejitve pravic so seveda nujno potrebne za vse državljane Slovenije. Kot nam je vsem jasno, so pravice omejili, da bi zajezili širitev novega koronavirusa. Za državljane je to seveda hkrati dobro in slabo. Dobro je zato, da se virus širi počasneje in je manjša možnost, da obolimo. Da je to dobro, je vidno že v državah, ki so hitro sprejele ukrepe, saj se tam stanje umirja. Slabo pa je zato, ker je naše gibanje omejeno, če imamo sorodnike v drugi občini, jih ne moremo obiskati, ne moremo potovati ...

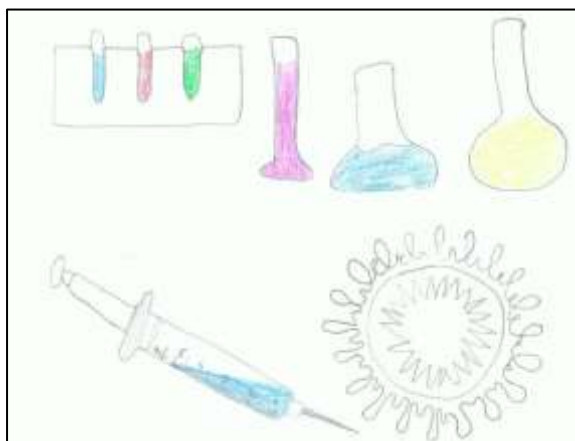
Najlepša hvala Petru Svetini za ta pogovor. Upam, da vam bodo te informacije koristile tudi v prihodnje! Želim vam zdrav in lep teden! Ostanite doma!!!

novinarka Klara Šergon, medijska hiša Lesko

Mladi »izumitelji« v času karantene

Šestošolci so v času šolanja na daljavo pri zgodovini spoznavali pomembne izume iz preteklosti, brez katerih si današnjega življenja ne znamo več predstavljati. Ker je bilo šolanje v zadnjih mesecih zaznamovano predvsem z virusom COVID-19 in karanteno, so temo domiselno povezali s sedanostjo in aktualnimi razmerami ter se tudi sami preizkusili v vlogi izumiteljev. Le kaj so »izumili«?

Razmišljam, kaj bi izumila v trenutnih razmerah, v katerih se nahajamo, da bi bil izum aktualen in hkrati pomemben, zato sem izumila cepivo za koronavirus.

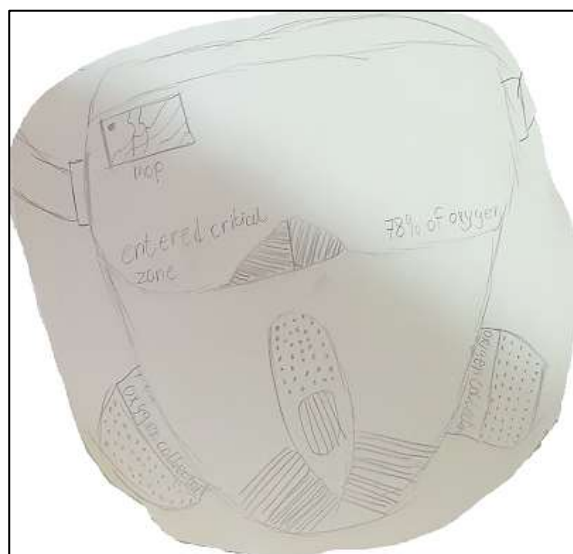
Izum je spremenil življenje ljudi, saj ljudje ne zbolevalo za koronavirusom. Ob tem, ko sem izumila cepivo, sem se počutila zelo dobro, ker sem s tem pomagala ljudem po celem svetu. Ljudi sem nagovorila preko različnih medijev. Poslužila sem se televizije, radia in časopisov. Svoj izum sem predstavila tudi uradnim oblastem, ki bodo preko zdravstvenih ustanov: v zdravstvenih domovih in bolnišnicah cepili ljudi. Cepljenje bo obvezno za vse.

Lana Grčar

Izumil sem »CORONA TIME« masko, saj je v teh razmerah zelo potrebna za preprečitev okužbe s koronavirusom.

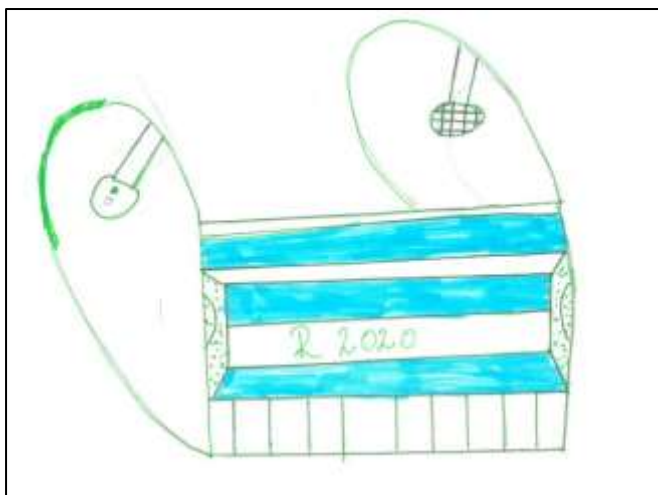
Moj izum je spremenil življenje ljudi na bolje, saj sem jim s to masko zagotovil varnost in zaščito pred koronavirusom. Zaradi te maske lahko opravljajo vsakdanja opravila (odhod v službo, nakupovanje, sprehajanje ...) brez skrbi, da bi se okužili.

Ob izumu sem se počutil odlično in vzhičeno. Ponosen sem bil nase, da sem izdelal masko, ki je učinkovita in zaradi katere virus ne more ogroziti zdravja ljudi.

»CORONA TIME« maska je unikatna in edina primerna za nošenje in preprečevanje virusa zaradi svoje tehnološke razvitosti, kot so hepa filter, ki preprečuje vnos vseh snovi, ki so škodljive za zdravje. Vgrajen ima zaslon, na katerem zazna prisotnost koronavirusa. Zaradi svoje posebne oblike se prilagaja vsakemu posamezniku. Izdelana je iz kakovostnih materialov in tehta manj kot 400 g. Ne otežuje dihanja. Uporabljamo jo lahko ves čas. Na srce vam polagam: »Če boste nosili to masko, boste ostali zdravi.«

Sven Reberšak

Izumil sem zaščitno masko.

Moj izum je spremenil življenje ljudi tako, da se z njo lahko zavarujejo proti različnim plinom, različnim škropivom in pred virusi. Maske so v tem letu, letu 2020, zelo pomembne, saj je izbruhnil nov koronavirus, imenovan Covid-19.

Ob izumu sem se počutil zelo dobro, saj je maska ljudi obvarovala pred virusom.

Masko uporabljamo tako, da jo zataknejo za ušesa. Prekrivati mora usta in nos. Ima nevidno zaščito, ki zavaruje cel obraz. Prav tako zaznava okužbo z virusom. Če pride mimo zdrave osebe okužena oseba, dvakrat zapiska in zasveti rdeča luč. Če pride mimo neokužena oseba, maska zapiska enkrat in posveti zelena luč. Masko lahko povežemo s telefonom in poslušamo glasbo, saj ima v notranjosti skrite zvočnike.

Jakob Ojsteršek Resnik

IZLET NA PTUJ

Na pot proti Ptujju se bomo odpravili ob 8. uri. S seboj bomo vzeli malico, vodo in sadje ter nekaj denarja za kosilo in vstopnine. Nujen pripomoček je fotoaparatus, s katerim bomo ovekovečili lepo naravo in naravne ter kulturne znamenitosti. Peljali se bomo po lokalni cesti skozi Rogaško Slatino, Rogatec in Žetale proti Ptujju. Vožnja s kratkim postankom bo trajala uro in pol.

Ko bomo prispeli na Ptuj okoli 9.30, se bomo sprehodili po starem mestnem jedru. Sprehod nas bo popeljal mimo rimskih spomenikov do prečudovitih pročelij srednjeveških stavb. Mestni stolp je simbol starega mesta. Ko se sprehodiš po mestu, vidiš, kako je lep, podoben je cerkvi. Mestni stolp (desna slika) je blizu Orfejevega spomenika (leva slika). Ko se bomo fotografirali zraven mestnega stolpa, si bomo ogledali že prej omenjeni Orfejev spomenik iz pohorskega marmorja.

Visok je 5 metrov in širok 1,8 metra. Spomenik so postavili v 2. stoletju mestnemu županu Marku Valeriju Veru.

Za vogalom bomo mimo Mestne hiše prišli do Minoritskega samostana (leva slika), ki si ga sicer lahko ogledamo le po predhodnem dogovoru.

V starem mestnem jedru se bomo okrepčali z malico iz nahrbtnika, nato pa si privoščili še sladoled, starši pa

kavo. Ko si bomo ogledali in fotografirali še ostale znamenitosti v starem mestnem jedru, bo ura tam nekje 11.45. Tlakovane ulice in trgi nas bodo nato vodili do enega najbolj veličastnih gradov v Sloveniji, to je Ptujski grad. Pot bo trajala 10 min.

Ptujski grad

V pritličju si bomo ogledali zbirko glasbil, v prvem nadstropju najlepše grajske sobane (leva slika), v drugem pa tradicionalne pustne maske (desna slika),

med katerimi je najbolj znana kurent. Ogledali si bomo tudi grajsko galerijo, numizmatično zbirko s starinskimi kovanci, zbirko orožja in zbirko slik na steklu.

Sprehodili se bomo skozi Sončni park in si ogledali Dominikanski samostan Ptuj (leva slika).

Potem bomo ob približno 14. uri odšli v Gostilno Ribič na kosilo. Nato si bomo ogledali prelepo Ptujsko jezero.

Ptujsko jezero

Na poti domov se bomo ustavili tudi v Pravljicnem gozdu Rdeča kapica, ki je v Krčevini pri Vurbergu. Domov bomo polni lepih vtisov prispeli med 18.30 in 19.00.

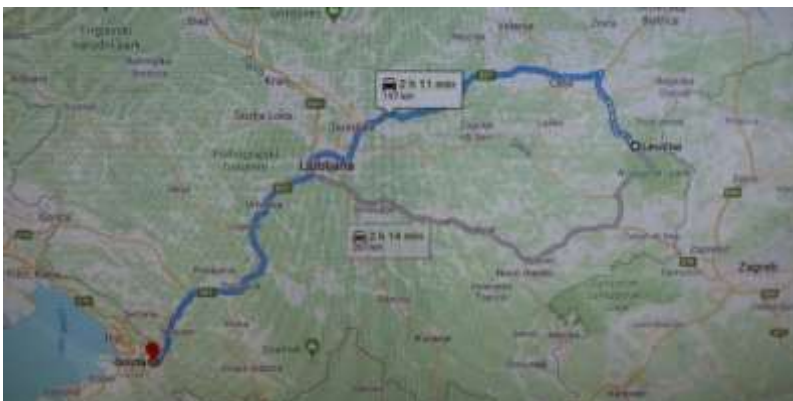
Jona Čepin, 5. razred

VABLJENI V OCIZLO

Vabim vas na izlet v Ocizlo, lepo vasico, ki jo pozna le malo ljudi. Ocizla leži na robu Krasa. Je gručasta vas, ki ima okoli 120 prebivalcev. Prebivalci se ukvarjajo s sadjarstvom, vinogradništvom, čebelarstvom, gojenjem drobnice in s turizmom. V vasi je vaški dom, igrišče in zbirališče pri vaških koritih (vodni viri).

Ocizla je staro vaško naselje, ki je še ohranjeno v prvotni obliki, zato je vas naselbinski kulturni spomenik. Vas leži 2 km vzhodno od glavne stare ceste, ki vodi proti Kopru in Trstu. V bližini bo potekal drugi železniški tir. V notranjost pa vodi

avtocesta od Kopra proti Ljubljani. Na izlet v Ocizlo se bomo odpravili ob 05.30, vozili se bomo dve uri in pol. Zraven potrebujemo dobro malico ter primerno pohodno obutev in obleko, ki nudi dobro zaščito proti vetru, saj v Ocizli velikokrat piha močna burja (hladen veter iz notranjosti proti morju).

Ker je pot dolga, se bomo ustavili na počivališču Lom, malo naprej od Ljubljane. Ko pridemo do odcepa za Kozino, zapustimo avtocesto. Ko bomo prispeli v Ocizlo, bomo avto pustili pri vaških koritih. Tu si bomo najprej ogledali informacijsko tablo, na kateri so označene znamenitosti in pešpoti v okolici. Po sprehodu po čudoviti vasi se bomo podali na Tigrovske poti, ki vodi okoli vasi. Po tej poti bomo hodili okoli

3 ure in pol. Ob poti je veliko lepih naravnih pojavov – slapovi, brezna, naravna okna, kraške jame, spodmoli, stare cerkve. Morda srečamo tudi medveda (ampak brez skrbi, zelo redko je tu). Pot je krožna in nas pripelje nazaj do vaških korit.

Po pohodu se bomo lahko okrepčali v gostilni, ki je v sosednji vasi – Klanec. Nato se lahko odpravimo na grad Socerb, od koder je čudovit pogled na Tržaški zaliv in rob planote Kras. Če bomo zvečer preveč utrujeni, lahko prespimo v Hostlu na Beki, vasi med Ocizlo in Klancem, jaz pa lahko prespim kar pri teti, ker živi v Ocizli.

Lenart Ploštajner, 5. razred

IZLET V BOVEC

Ker bomo obiskali alpske pokrajine, smo se odločili, da gremo v naselje Bovec. Zjutraj ob 7. uri smo se zbudili, se primerno oblekli, ob 9. uri pa smo se odpravili na pot. Šli smo do hotela Sanje ob Soči. Do tja smo se peljali 3 ure in 30 minut. Ko smo prišli, smo pojedli kosilo, se spočili od vožnje in se pripravili na pohod. S sabo smo vzeli kopalke in se uredili. Odločili smo se, da bomo obiskali slap Virje.

Pot je bila dolga 4,3 km (od hotela do slapa), do tja pa smo hodili kar 57 minut. Na cilju smo pojedli malico in se osvežili pod slapom. Voda ni bila ravno topla, čeprav je bilo poletje. Slap je bil čudovit in glasen. Ko smo pomalicali, smo se vrnili v hotel, se spočili in si gledali slike z izleta. Nato smo postali lačni in se odpravili še do Nono - pizza grill Bovec.

Tja smo šli kar peš. Hodili smo 5 minut in prehodili 400 metrov. Do naslednjega dne smo prespali še v hotelu. Pojedli smo zajtrk in se odpravili nazaj domov.

Sara Polšak, 5. razred

IZLET V NOVO MEŠTO

Od doma se odpravimo ob 8.00 zjutraj in se do Novega mesta vozimo eno uro, tako smo ob 9.00 že tam. Avto pustimo v starem mestnem jedru, na katerega se peljemo čez most, saj je na rečnem zavoju reke Krke in izgleda kot polotok. Tam zjutraj popijemo kavico in sok, čisto ob reki. Iz Novega mesta se odpravimo proti Soteski, kjer se nahajajo dve znamenitosti: Hudičev turn in dvorec Soteska.

Ime Soteska ima prav zato, ker se dolina reke tam zoža in preide v ozko sotesko. Vstopnine v te dve stavbe ni in si jih lahko ogledamo, kadar hočemo. Za ogled turna in dvorca bi potrebovali eno uro. Hudičev turn je zelo lepa okrogla stavba s špičasto streho, v kateri naj bi nekoč živel graščak. Danes pa je Hudičev turn povezan s porokami in velja za najbolj fotogenično točko na Dolenjskem.

Dvorec Soteska, mogočni grad, ki je bil požgan po 2. svetovni vojni. Gre za velik dvorec z visokimi stenami, ki pa je sedaj cel prekrit z gostim bršljanom.

Iz Soteske bi šli proti izviru reke Krke, kjer so snemali serijo Reka ljubezni, zato je sedaj postala večja turistična destinacija. Tam bi se sprehajali ob temnem ribniku, ki je tik ob kraškima jamama, ki bi ju tudi obiskali. Poti okoli reke in jezera so lepo urejene in označene s smerokazi. Za ta postanek bi porabili 2 uri. Kraška jame je velika in v njej je podzemno jezero.

Domov bi se vrnil popoldan okoli 17. ure. Izlet bi bil umirjen in nezahteven, saj bi hodili počasi in uživali v naravi. Videli bi veliko lepih znamenitosti in kraških pojavov.

Nina Antlej, 5. razred

IZLET NA BLED

Na Bled se bomo odpravili ob 6.30 zjutraj. S seboj bomo vzeli nahrbtnik, v katerega bomo dali malico, pijačo, sadje, sladkarije, telefon, prvo pomoč (lepilni trak, gaza, povoj) za vsak slučaj ter seveda denar in fotoaparata. Vzamemo pa tudi pohodniške čevlje in rezervna oblačila. Peljali se bomo mimo številnih krajev. Pot nas bo peljala čez Šentjur vse do Dramelj, kjer se

bomo priključili na avtocesto in se po njej peljali vse do Radovljice.

Tu zavijemo z avtoceste in nadaljujemo pot po lokalni cesti čez Lesce, se malo peljemo še naprej in že smo na cilju. Vožnja s postankom bo trajala 2 h in 30 min. Sedaj, ko smo prispeli, se malo razgibamo od dolge vožnje in sedenja ter pomalicamo. Že se nam mudi, saj se bomo sprehodili okoli Blejskega jezera in se s pletno zapeljali do otočka.

Ogledali si bomo cerkev Matere Božje, ki je najbolj prepoznaven simbol otoka. Zaželite si tudi kakšno željo na zvonu želja. Ko bomo prispeli z ogleda otočka, bo ura dvanajst ali malo čez. Do kosila imamo še slabi dve urici, zato pot nadaljujemo okoli jezera ter občudujemo njegove lepote.

Sedaj je ura že skoraj 14.00 in je čas za kosilo. Kosilo bomo pojedli v Oštariji Peglezn. Po kosilu, nekje ob 15. uri, nadaljujemo ogled najstarejšega gradu pri nas, to je Blejski grad. Ta nas bo navdušil s pestro preteklostjo in zgodovinskimi artefakti. Tu naredimo tudi skupinsko fotografijo za spomin in številne druge fotografije. Po končanem ogledu ob 16.00 se peš podamo nazaj v dolino. Za konec izleta si bomo odšli pogledat Dino Park, do tja se peljemo kar z avtobusom, ker je to že pot proti domu.

Ko prispemo do parka, je ura že pet popoldne, pripravimo denar za vstopnino, ki znaša 9 € in pustolovščina skozi zgodovino se lahko začne. Sprehodili se bomo skozi park, kjer je na ogled 30 različnih dinosavrov. Ogled se zaključi ob 18. uri. Polni lepih vtisov in doživetij se ob 18.45 odpravimo na pot proti domu. Domov prispemo približno ob 21. uri.

Sanja Stadler, 5. razred

IZLET V ŠKOCJANSKI ZATOK (KOPER) IN PIRAN

Za sošolce sem načrtovala zanimiv izlet, na katerem se bomo naučili veliko novega, hkrati pa se tudi zabavali. Ogledali si bomo naravni rezervat Škocjanski zatok (v Kopru), nato pa se bomo odpeljali v najlepše obmorsko mesto v Sloveniji – Piran in si ogledali Tartinijev trg in rojstno hišo Giuseppe Tartinija ter Sečoveljske soline.

Odpovali bomo 5. junija ob 6.00 zjutraj iz Lesičnega. V eno smer se bomo peljali približno 2 uri in 30 min. Ustavili se bomo na eni izmed bencinskih črpalk na avtocesti in pozajtrkovali.

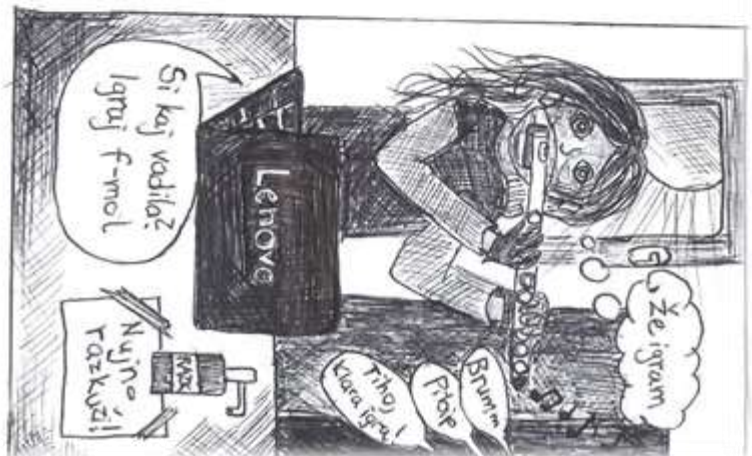
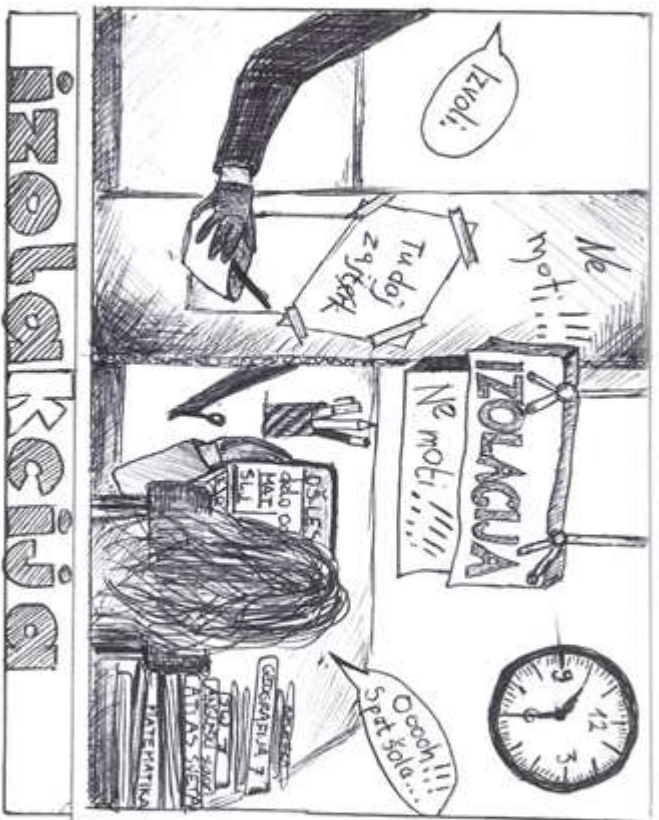
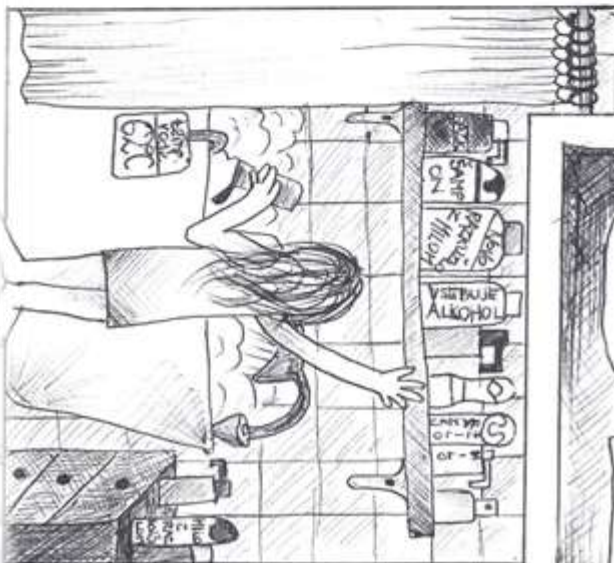
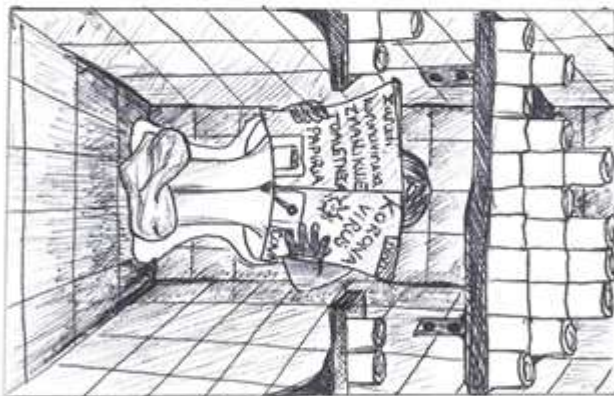
Naš prvi ogled bo naravni rezervat Škocjanski zatok, ki je zaradi pestrega prepleta polslanih in sladkovodnih življenjskih okolij raj za številne živalske in rastlinske vrste. Območje je posebej pomembno zaradi velike pestrosti ptic (našteli so jih kar 258 različnih vrst). Voden ogled bo trajal 1,5 ure. Po ogledu si bomo privoščili malico na dvorišču rezervata, kjer imajo klopi in lesena igrala za otroke.

Pot bomo nadaljevali do Portoroža. Zapustili bomo avtobus in se sprehodili ob obali do Pirana. Na Tartinijevem trgu se bomo ustavili, si ogledali Tartinijev spomenik, nato pa še njegovo rojstno hišo. Po ogledu se bomo vkrcali na ladjico, ki nas bo popeljala do Sečoveljskih solin. Tam nam bo vodič predstavil zgodovino Sečoveljskih solin. Lahko si bomo kupili tudi spominke. Če bo slabo vreme, si bomo namesto Sečoveljskih solin ogledali akvarij v Piranu. Po ogledu se bomo odpravili proti domu, zvečer pa se še ustavili na Trojanah na večerji. Vrnili se bomo v poznih večernih urah.

Ne pozabite s sabo vzeti še:

- ❖ vodo,
- ❖ malico,
- ❖ udobno obutev,
- ❖ denar (če želiš),
- ❖ zaščito proti soncu.

Manca Senica, 5. razred

Klara Šergon, 7. razred

NIKA POTOČNIK, 9. RAZRED

ALJA ZIDAR, 3. RAZRED

ANDRAŽ PINTAR, 3. RAZRED

NIKA SENICA, 8. RAZRED

ENEJ KOZOLE, 3. RAZRED

LEA AMON, 7. RAZRED

KLARA ŠERGON, 7. RAZRED

TIŠA POLŠAK, 9. RAZRED

Erasmus+ je program EU, ki podpira izobraževanje in usposabljanje mladih v Evropi. Spodbuja inovativnost in skupne pobude za sodelovanje, vzajemno učenje in izmenjavo izkušenj.

Osnovna šola Lesično se je v mesecu oktobru 2019 v okviru omenjenega dvoletnega projekta z naslovom INCLUDED IN NATURE, v katerem poleg nas sodelujejo še šole s Finske, Slovaške in iz Španije, udeležila prve mednarodne enotedenske izmenjave učencev in učiteljev sodelujočih držav. Prvo tovrstno druženje je bilo realizirano v Španiji na sredozemskem otoku Mallorci, v glavnem mestu Palma de Mallorca, kamor smo se vsi v pričakovanju spoznavanja neznanega z veseljem odpravili.

Učiteljica Liljana Cerar, ki je koordinatorica tega projekta, in učiteljica angleščine Urška Žnidaršič Golež ter pet devetošolcev naše šole smo tam sodelovali v različnih aktivnostih, povezanih z živo in neživo naravo. Tako smo v tednu mobilnosti odkrivali in spoznavali novo okolje, kulturo, stkali nova prijateljstva ter aktivno uporabljali in urili tuj jezik.

Prvi dan smo začeli s predstavitvami posameznih držav in šol, okusili smo pravo tradicionalno špansko hrano ter se поблиže spoznali. Ogledali smo si tudi šolski muzej in šolsko katedralo s prečudovitimi steklenimi poslikavami. Naslednji dan smo raziskovali mesto, njegovo okolico ter obiskali muzej razkošnega nakita Majorica. Tretji dan smo učenci OŠ Lesično predstavili aktivnosti na naši šoli. Izpostavili smo predvsem naš

šolski vrt ter našo Eko dejavnost, na kar smo zelo ponosni. Na koncu vseh predstavitev je bil čas za pokušanje tradicionalnih jedi vseh sodelujočih držav. Za večino je bila doslej to prav gotovo neznanana, vendar okusna hrana.

Ker je bila tema izvedene mobilnosti FOOD IN NATURE (hrana v naravi), smo se v četrtek odpravili do trgovine z živili oz. tržnice v glavnem mestu Palma de Mallorca. Sestavili smo skupine in nakupili sestavine, ki smo jih uporabili pri pripravi tradicionalne španske solate, ter ob tem poglobili znanja o zdravi prehrani in varovanju okolja. Sledilo je adrenalinsko in razburljivo popoldne v adrenalinskem parku; najpogumnejši so se spustili po jekleni vrvi (zipline), ostali pa smo na varnem od daleč občudovali njihov pogum. Zelo smo se zabavali. Kasneje smo se z družinami odpravili v mesto, nekateri smo obiskali zelo velik akvarij, kjer smo videli veliko

zanimivosti. Imajo ogromno morskih živali in sob z neopisljivim vzdušjem. Odpravili smo se tudi na plažo in uživali v prelepem razgledu.

Peti dan na Mallorci smo si dopoldan za šolo ogledali šolski vrt. Za tem so nas gostitelji popeljali na ogled namakalnega sistema zalivanja vrtov. Tam smo prisluhnili vodenemu ogledu naprav in prostorov za čiščenje voda, kjer kot stranska, a pozitivna produkta nastajata tudi humus in elektrika. Vseskozi smo imeli, imamo in bomo imeli v mislih naslednji stavek: »Kako (za)varovati našo naravo, če želimo živeti srečno in zdravo življenje?«

Kot vsako lepo doživetje se je tudi naš teden izmenjave hitro končal. Domov smo odšli polni nepozabnih vtisov, novih izkušenj, prijateljstev ter znanj z različnih področij, ki smo jih z veseljem delili z našimi sošolci. Bila je odlična izkušnja, zato komaj čakamo na novo izmenjavo. Do takrat pa nas bo spremljal prelep španski pozdrav: ¡Hasta pronto! ali nasvidenje, kar pomeni, da se kmalu zopet srečamo.

Učenci: Nika Potočnik, Maja Reberšak, Tisa Polšak, Lilijana Leskovšek, Rok Lebič

Za mesec marec 2020 pa je že bila planirana nova mobilnost na Finsko, ki bi se je udeležilo 7 osmošolcev, če seveda ne bi vmes posegla višja sila – koronavirus. Učenci smo predhodno opravili vse zadolžitve, ki so zavedene v projektni dokumentaciji. Še posebej ponosni smo na video o predstavitvi naše šole in njene okolice v angleškem jeziku. K delu smo pristopili odgovorno, pripravili zapise, posneli govor in k temu dodali posnetke, fotografije in glasbo.

Zavedamo se, da je znanje tujih jezikov v današnjem času zelo pomembno, saj nam odpira poti nadaljnega izobraževanja in seveda zaposlovanja. In ko smo notranje motivirani, je rezultat dela boljši. Tisto četrtekovo popoldne smo osmošolci pri snemanju uživali in si hkrati dokazali, da zmoremo opraviti tudi takšne aktivnosti, kot je bila ta. Upamo, da vse to v jeseni pokažemo na Finskem, kjer bomo sodelovali v različnih aktivnostih, se družili in stkali nova poznanstva ter komunicirali v angleščini. To bo vsekakor ena odlična izkušnja in preizkušnja za vse nas.

Učenci: Gaja Cerar, Ana Volavšek, Ana Ploštajner, Jure Kozmues, Renee Cornelly, Miha Preskar, Nika Senica

Projekt **Inovativna učna okolja podprta z IKT** (*Inovativna pedagogika 1:1*) omogoča implementacijo sodobnih pedagoških strategij v pouk, pri čemer učenci uporabljajo mobilne naprave pri pouku in ozaveščajo smotrno rabo IKT z vključevanjem sodobnih didaktičnih pristopov.

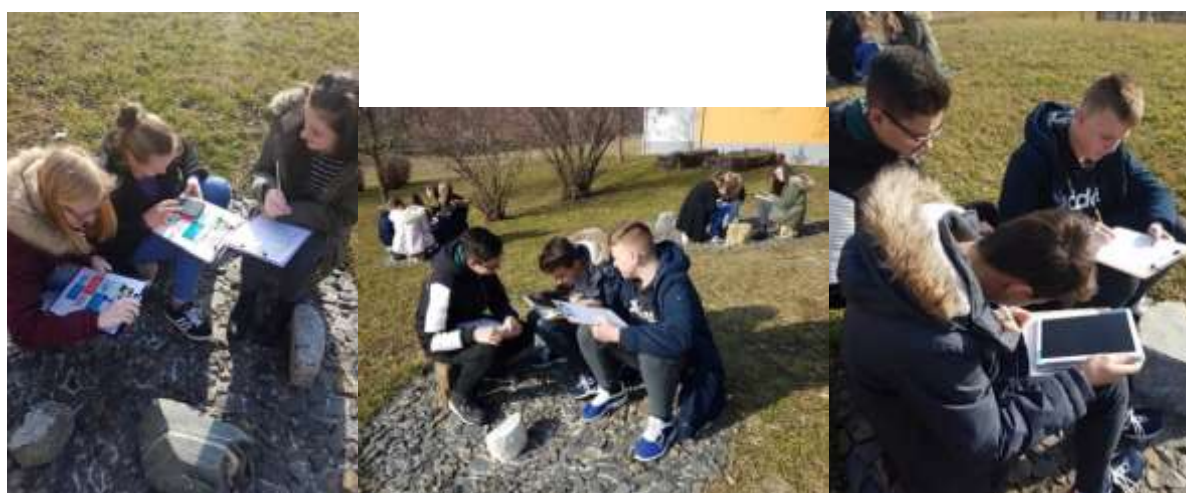
V šolskem letu 2019/2020 osnovna šola Lesično sodeluje kot implementacijska šola in organizira pouk na način, da bodo učenci čim bolj aktivni in da bodo pri tem uporabljali digitalno tehnologijo.

Utrinki:

- Izvedba naravoslovnega dne ob uporabi aplikacije *Plantnet* in spletnega kviza v Google forms obrazcih.

- Spoznavanje kamnin v šolskem parku kamnin s pomočjo aplikacije *KamenCheck* (kamninski določevalni ključ).

- Učenci so pri angleščini zapisali in posneli intervju z uporabo aplikacije *Videoshop/Video editor*. Pri nemščini pa so za utrjevanje uporabljali platformo *Kahoot*.

- Izvedba športnega dne ob Vodni učni poti Lesično–Pilštanj z uporabo aplikacije *Actionbound*. Na fotografijah je prikazana začetna QR koda, delovni listi z navodili in nalogami ter reševanje nalog na poti.

EVROPSKA VAS

Tudi letos je naša šola sodelovala v projektu Evropska vas, v katerem smo raziskovali skandinavsko državo – Švedsko.

Rezultat projekta in nastale izdelke naj bi predstavili v tednu dneva Evrope, ki poteka na Krekovem trgu v Celju, vendar je bila v letošnjem letu zaključna prireditev zaradi epidemije koronavirusa odpovedana.

Švedska leži v severni Evropi v osrednjem delu Skandinavskega polotoka. Njeno uradno ime je Kraljevina Švedska, saj je parlamentarna monarhija. Ime je bržkone dobila po ljudstvu Svear. Ima bogato zgodovino in raznolike pokrajine, kar privabi turiste tudi v malo hladnejše kraje. Zrak in voda sta kristalno čista, prevozi odlični, državljani prijazni. S širnimi gozdovi, otoki, velikimi jezeri in rekami je dežela pravi raj za turiste in domačine. Švedsko pokrajino so zgladili ledeniki v ledenih dobah.

Vsekakor ne moremo mimo glavnega mesta, Stockholma, ki mu nekateri porečejo tudi Severne Benetke. Rdeče in rumene hiše so vidne daleč naokoli. Prestolnica je ena najbolj zelenih na svetu. Leta 2010 je bila proglašena za prvo evropsko zeleno prestolnico. Kraljeva palača sodi med največje naseljene zgradbe na svetu. Ljubitelji Alfreda Nobela vsekakor ne bodo izpustili obisk njegovega muzeja.

Z mestom je povezana tudi Astrid Lindgren in njena Pika Nogavička, ki je prevzela švedski svet risank ter glasbena skupina ABBA. Ljubitelji umetnosti pa bodo vsekakor čas namenili obiskom galerij, muzejev, ogledu čudovitih zgradb, ki segajo daleč v preteklost. Država z bogato zgodovinsko dediščino bo privabila vsakega nadobudnega popotnika.

Gaja Cerar, 8. razred

STOCKHOLM

Stockholm je glavno in največje mesto Švedske. Imenujemo ga tudi mesto na vodi ali Severne Benetke. Ima 974.073 prebivalcev.

Stockholm je prvič omenjen v zapisih iz leta 1252. Mesto je takrat dobilo pomembno vlogo v trgovini z železom iz rudnikov v Berslagenu. Prvi del imena – stock (lesen hlood) – najverjetneje izvira iz obrambnega sistema iz hloodov, ki se je raztezal med jezeroma Mälaren in Saltsjön. Drugi del – holm (otoček) – se navezuje na otoček Stadsholmen v središču Stockholma, okrog katerega se je skozi več stoletij razvijalo mesto do današnje podobe. Mesto naj bi ustanovil Birger Jarl z namenom, da zaščiti

Švedsko pred vdorom tujih ljudstev z morja ter da prepreči plenjenje mest, kot so Sigtuna na jezeru Mälaren.

Stockholm je kot glavno mesto sedež švedske vlade in švedskega parlamenta. Tu je tudi rezidenca kraljeve družine, trenutno kralja Carla Gustava XVI.

To mesto je znano po številnih znamenitostih. Zagotovo je vredno obiskati kraljevo palačo, ki je uradna rezidenca kraljeve družine. V palači je 5 muzejev, med drugim tudi Skattkammaren, ki je muzej nakita, ki ga uporabljajo za vse kraljeve poroke, pogrebe in krste. Doživite švedsko kraljevo zgodovino v temni kleti kraljeve palače. Razkošne kostume in bleščeče kočije pripovedujejo zgodbe o veličastnih kraljevih kronacijah, porokah in pogrebih. Preizkusite obleke in viteške kostume, igrajte se, berete in rišite.

V Stockholmu so značilne barvne stavbe, ki so tudi na glavnem trgu Stortorget. Je najstarejši trg v Stockholmu. Na tem trgu je tudi vodnjak, ki je bil do leta 1950 shranjen v muzeju.

Mestna hiša v Stockholmu ima 106 metrov visok stolp, ki ima na vrhu tri zlate krone. Predstavljajo švedski državni grb.

Djurgården kot noben drug kraj v Stockholmu tudi tukaj zbira številne najslavnejše mestne muzeje in kulturne znamenitosti (muzej Vasa, Gröna Lund, muzej Abba in Skansen), z zeleno naravo, parki in družinam prijaznimi dejavnostmi.

V Stockholmu je Vasa muzej, v katerem je razstavljena 69-metrška vojna ladja, ki je potonila na svoji prvi plovbi. Je najbolj obiskan muzej v Skandinaviji. Vsako leto ga obiše več kot milijon obiskovalcev. Film o ladji je preveden v 13 jezikov. Vstopnina je brezplačna za vse do 18. leta.

Za otroke je še posebej zanimiv zabavišni park Gröna Lund, ki ima 30 razburljivih voženj. Odprt je že od leta 1883. Leži ob obali Baltskega morja. Tam imajo veliko koncertov, kar 60 na leto. Čez cesto od Gröna

Lunda je Skansen – priljubljen muzej na prostem, ki ga dopolnjujejo zgodovinske zgradbe, nordijske živali, otroški živalski vrt in akvarij. Tu je bilo razstavljenih in

Lunda je Skansen – priljubljen muzej na prostem, ki ga dopolnjujejo zgodovinske zgradbe, nordijske živali, otroški živalski vrt in akvarij. Tu je bilo razstavljenih in

prepeljanih 150 kmetij in stanovanj iz različnih delov države. Na Skansenu praznujejo švedske tradicije, kot so Poletje, Noč Walpurgisa in Lucija.

V Stockholmu je muzej znane švedske skupine ABBA. Je interaktivna izkušnja, ki vabi k petju, plesu, mešanju glasbe in preizkušanju virtualnih oblačil. Stalna razstava je polna spominkov ABBA, kot so odrske obleke, inštrumenti, zlati zapisi, nagrade in še veliko več.

Palača Drottningholm je na Švedskem najbolje ohranjena kraljeva palača, zgrajena v sedemnajstem stoletju, stalno prebivališče kraljeve družine in eno od treh svetovnih znamenitosti v Stockholmu. Drottningholms Slottsteater (gledališče Drottningholm Palace) je najbolje ohranjeno gledališče iz osemnajstega stoletja v Evropi in edino na svetu, ki še vedno redno uporablja originalne odrske stroje. Leta 1991 je bil Drottningholm prva švedska atrakcija, uvrščena na Unescov seznam svetovne dediščine.

Sistem podzemne železnice v Stockholmu naj bi bil najdaljši umetniški eksponat na svetu - dolg je 110 kilometrov. Več kot 90 postaj podzemne železnice v Stockholmu je okrasilo skulpture, mozaike, slike, instalacije, gravure in reliefe več kot 150 umetnikov. Postaja podzemne železnice

Kungsträdgården izgleda kot arheološko izkapanina z ostanki stare palače Stockholm Makalös.

Grad Skokloster je eden največjih baročnih gradov na svetu v čudovitem naravnem okolju ob obali Mälarena v bližini Arlande. Grad je iz švedskega cesarstva iz 17. stoletja; je največja zasebna palača na Švedskem.

Kaja Kolar in Rubie Anne Cornelly, 7. razred

TIPIČNA ŠVEDSKA SLADICA – CIMETOVE ROLICE

Sestavine:

Testo:

- 25 g kvasa
- 300 ml ter dve jedilni žlici toplega mleka
- 750 g moke
- ščepec soli
- 100 g sladkorja
- 1 jajce
- 100 g stopljenega sladkorja

Nadev:

- 100 g mehkega masla
- 100 g sladkorja
- 3 jedilne žlice cimeta
- 1 jajce
- 2 jedilni žlici mleka
- kristalni sladkor za dekoracijo

Postopek:

Testo:

Iz sestavin za testo pripravi kvašeno testo. Kvas raztopi v dveh žlicah toplega (mlačnega) mleka. V skledo daj moko in vanjo naredi jamico, kamor previdno vliješ kvas. Skledo pokrij s kuhinjsko krpo in pusti na toplem približno 10 minut – toliko, da kvas začne vzhajati. V vmesnem času razžvrkljaj jajce in stopi maslo. Ko je kvas nekoliko narastel, dolij mleko, stopljeno maslo, razžvrkljano jajce, sladkor in sol in vse skupaj zgneti v krepko testo (jaz to delam s kuhinjskim robotom, ki za tako mesenje potrebuje približno 10 minut).

Ko je testo zamešeno, ga pusti v posodi, pokrij s kuhinjsko krpo in pusti na toplem, da vzhaja. To lahko traja od 30 do 60 minut, odvisno kako toplo imaš doma. Na koncu mora imeti testo približno 2-kratni volumen začetnega.

Nadev:

Za nadev najprej zmešaj sladkor in cimet, nato zmeščaj maslo (ne sme biti stopljeno, le zelo mehko!), na koncu pa vse zmešaj skupaj, da dobiš tako rjavo pasto.

Cimetove rolice – zadnji korak

Ko je testo vzhajalo, ga na pomokani površini razvaljaj v pravokotno obliko. Najino testo je bilo približno 3mm debelo in je po daljši stranici merilo okoli 50cm. Na razvaljano testo namaži cimetovo pasto, potem pa testo na tesno zvij po daljši stranici (izpadlo bo, kot da delaš potico). To nastalo štruco sedaj nareži na približno 2–3 cm debele kolobarčke. Tako nastale cimetove rolice prestavi na pomaščen pekač (ali pa ga obložiš s pek papirjem). Priporočam, da daš na pekaču cimetove rolice vsaj nekaj centimetrov narazen. Namreč, po tem, ko vse cimetove rolice zložiš na pekač, ga spet pokriješ s kuhinjsko krpo in počakaš, da vzhajajo. Kot že pri testu: to lahko traja od 30 do 60 minut.

Ko cimetove rolice vzhajajo, v skledčki razžvrklaš jajce in mu dodaš dve žlici mleka. To zmes potem premaži čez vzhajane cimetove rolice. Po vrhu naj bi se posipal še kristalni sladkor (tisti veliki kristali, ki pa jih jaz nisem nikjer dobila, zato sem to izpustila, saj so te cimetove rolice že tako precej sladke). Pekač s cimetovimi rolicami daj v prej ogreto pečico na 160 °C (ventilatorska) in peci približno 30 minut.

Končni izdelek!

POZDRAV PTIC MIRU

Naša šola že tretje leto sodeluje v mednarodnem projektu *Pozdrav ptic miru*, katerega glavni namen je ozaveščati učence o pomenu miru, svobode, sočutja in o dobrih medsebojnih odnosih.

V sredo, 11. septembra 2019, smo četrtošolci skupaj z razredničarko Nives Kostevc Arzenšek v sklopu tega projekta obiskali Varstveno delovni center Šmarje.

Ko smo vstopili, nam je gospa Urška povedala nekaj o ljudeh, ki ne morejo sami skrbeti zase. Najprej smo šli pozdravit varovance, ki so izdelovali manjše izdelke iz lesa. Izdelki so bili zelo lepi in pristrčni. Bili so nas zelo veseli. Želeli smo si ogledati še druge izdelke in delavnice, zato smo nadaljevali z ogledom, varovanci pa so nadaljevali svoje delo. Ustavili smo se pri varovanki, ki je bila slepa, ampak je kljub temu izdelovala zelo lepe ogrlice. Videli smo tudi njihovo majhno trgovino, v kateri so prodajali voščilnice, glinene izdelke, manjše postelje, ogrlice in še mnogo drugih izdelkov. Gospa Urška nam je pokazala sobo, v kateri so varovanci telovadili. Tudi oni so nas bili zelo veseli. Potem smo odšli v prostor, kjer so izdelovali posodice iz gline. Bile so zelo lepe. Na drugi strani sobe so varovanke vezle. Zelo so bile spretno. Varovanec je izdeloval novoletne voščilnice. Imeli smo še čisto malo časa, zato smo se razdelili v skupine. Nekateri so delali z glino, nekateri so delali z lesom, jaz pa sem vezla. Varovanka mi je pokazala, kako se veze. Kar hitro sem se naučila. Potem pa je učiteljica prišla po nas. Vezenje bom dokončala doma. Za konec nam je varovanka Renata zaigrala na »sintisajzer«, gospa Urška nam je razdelila »povštrčke s sivko« za spomin. Poslovnili smo se in odšli na naš šolski kombi.

Preživeli smo krasen dan z ljudmi, ki so malo drugačni od nas zaradi bolezni. Spoznala sem, da smo si ljudje med sabo različni, a vsi enakovredni.

Leja Kozole

NAJLEPŠE PIŠMO

Pošta Slovenije je letos že četrto leto sodelovala pri mednarodnem natečaju za najlepše pismo, ki ga že od leta 1971 organizira Svetovna poštna zveza. K sodelovanju so vabljeni otroci in mladostniki s celega sveta, da na ta poseben »tradicionalen« način spoznavajo lepoto pisane besede in se urijo v veščini pisanja.

Slovenija se je v tem kratem času sodelovanja že dvakrat zelo izkazala: leta 2016 je učenka iz Bele krajine med več kot 980.000 pismi otrok in mladostnikov iz 64 držav dosegla odlično tretje mesto, dve leti kasneje pa je bila ena učenka iz Prekmurja nagrajena s posebnim priznanjem.

Letos je na natečaju sodelovala tudi naša šola. Glavno navodilo se je glasilo: *Odrasli osebi napiši sporočilo o svetu, v kakršnem živimo.* Pri tem je bilo potrebno napisati besedilo v obliki pisma: upoštevati ustrezno zgradbo (datum, nagovor, pozdrav, podpis), jezik in seveda pisati na roko. Učenci so lahko pismo opremili tudi z ilustracijo.

Našo šolo so uspešno zastopale učenke Jona Čepin iz 5. razreda, Klara Šergon iz 7. razreda in Gaja Cerar iz 8. razreda. S svojim ustvarjalnim pisanjem so prepričale žirijo, ki jih je uvrstila v ožji izbor in jih nagradila z darilom, njihova pisma pa objavila tudi na svoji spletni strani.

Kaj so napisale, si lahko preberete v naslednjih vrsticah.

27. 3. 2020

Dragi »odrasel«!

V tem pismu Vam bom napisala moja razmišljanja o današnjem svetu. Moje oči vidijo svet z lepimi očmi, ne morejo pa prezreti tudi slabih stvari.

Začela bom s slabimi. V vseh delih sveta se spopadajo z revščino. Veliko ljudi je zaradi revščine v pomanjkanju in so podhranjeni. Veliko otrokom po svetu starši ne morejo kupiti hrane. Otroci, ki živijo v revščini, so osamljeni in jim je dolgčas, ker nimajo veliko igrač oziroma jih sploh nimajo. Se Vam tudi zdi, da imamo otroci preveč igrač in bi jih lahko podarili revnim? Na svetu je mnogo brezdomcev, ki nimajo strehe nad glavo, spijo kar v parku, na klopci, pod mostom ... Če jim lahko pomagate, jim podarite kaj hrane, oblačila ali pa kakšen drobiž, da si sami kaj kupijo. Znašli so se na cesti, ker nimajo denarja, da bi plačali položnice, plačevali najemnino ... Podarite jim kaj, vsega bodo veseli. Naslednja slaba stvar v današnjem svetu je onesnaževanje. A vidite dim, ki prihaja iz tovarn in močno

onesnažuje zrak, avtomobili pa z izpušnimi plini? Onesnažena so tla z odpadki, nafto in strupi. Živali se lahko na ta način v naravi zastrupijo in poginejo. Koliko je tudi odpadkov na dnu morja in jezer ... No, pa Vas naj za hip spomnim še na koronavirus, znanstveno rečeno COVID-19. Z virusom je okuženih veliko držav in prišlo je že do prave pandemije! Upam, da bodo izumili cepivo proti koronavirusu. Tisti ljudje, ki so okuženi, zdaj trpijo. Ne samo zaradi bolezni, ampak tudi zaradi ljudi okoli, ki se teh okuženih kar bojijo. Mislim, da se moramo držati pravil in karantene, da se bo širjenje virusa zaustavilo. Tudi mi bomo verjetno enkrat preboleli ta virus, potem bomo nanj odporni.

Zdaj pa še k lepim rečem. Povedati Vam moram, da je tudi teh kar precej. Dobro je, da imamo morja in oceane ter veliko »zelenega« – torej dreves in travnikov. Imamo lepe pokrajine, hribe, gore, doline, kotline, prave naravne lepote. Lahko smo zadovoljni s tem, kar imamo, vsaj jaz. Imam družino, obiskujem šolo, imam prijatelje, živim na deželi s čistim zrakom in »zelenim« okoljem. Čeprav sem večji del pisma namenila slabim stvarim v današnjem svetu, mislim, da smo lahko zadovoljni s tem, kar imamo. Ne glede na to, kje živimo, je poudarjena enako pomembna sočutnost, ljubezen, povezanost, prijateljstvo in sodelovanje.

Rada bi vedela, kako Vi razmišljate o današnjem svetu? Prosim, napišite mi pismo in z veseljem ga bom prebrala.

Lepo Vas pozdravljam.

Jona Čepin

Lesina, 28.3.2020

Draga babica! ♥

Ne vem, kako začela bi, a mislim, da se Zemlja radnje čuje narobe veti. A naj ti sploh govorim, kako jutro? Kako je človeški **rod** čisto na domu?

No, prav. Naj kar računam tako: Se tudi teli radi, da bomo sami sebe uničili? Ja, to je res: najpomembnejša je industrija, prav tako kmetija. Trako drevo bomo pomorili, vrako vodo pokosili, vrako travo pognojili. To podlo je mad ve, a še sanja se mi ne, kako ustaviti **mad gre**.

Plini, umazanija - joj, kako se net razvija. Se to - kot malašč - hitro tanjša se ozonski plašč.

Tople zime, vroča poletja - to vodilo bo do izumrtja stoletja.

Pa naj še termo malo spremerim, naj malo še o lepih stvarah spregovorim.

Zemlja lepa je mad ve, o tem sploh dromiti ne gre. Poznam vasi, kjer skali mi, kjer Zemlja čista se vraj radi, kjer veter se igra z dreveri.

A kaj, ko te vasi izginjajo, ko se v mesta spreminjajo.

Zdaj pa še to, za piko ma i nov virus pobil bo na stotine ljudi.

Kaj sploh govorim, kaj sploh naj tožim, najraje od tebe se poskrim.

Svet izginja, veter se z mano spreminja.

Verjamem in vem, da tam nekje novi net odpira se. Ti si že tam jaz pa pridruživim se ti, ko se moj čas na našem svetu odvoti.

Lep pozdrav v tisti net, ki je o troje ljubeznije objet. Klara

Kozje, 25. 2. 2020

Draga teta!

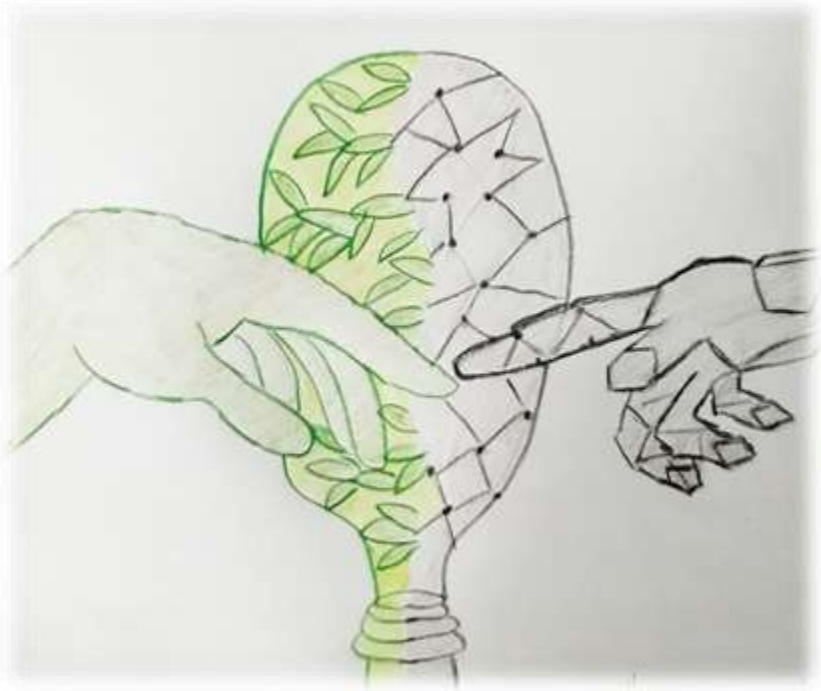
Že dolgo se nisva slišali in ker vem, da rada prebiraš pisma, sem se odločila, da ti napišem svoja razmišljanja o kaotičnem svetu in hitrem tempu življenja. Ali še razmišljaš o prihodnosti človeštva in planeta? Ker si ekološko zelo osveščena, bi želela, da mi po branju pisma podaš konstruktivno kritiko na moje razmišljanje.

Življenje teče v hitrem tempu in moja pot je dan za dnem krajša, a vendar trenutki, v katerih znam uživati, štejejo največ in ostanejo za vedno. Mnogokrat si po tihem želim videti v prihodnost, vendar brez zaključene preteklosti še sedanost ni sproščujoča, optimistična in dobro načrtovana s cilji za življenje.

Zame ni lepšega občutka, kot da sem obdana z ljudmi, ki mi pomenijo ogromno, brez katerih bi težje sledila luči na koncu hodnika. Osrečuje in navdihuje me, da me ravno vi, moji najdražji, podpirate in verjamate v moj uspeh. Sreče, tiste prave sreče, ki odseva v očeh in privabi nasmeh na obraz, pa je vedno manj. Ravno to potrebujemo, če želimo ohraniti človeštvo in planet. Že Aristotel je postavil srečo kot najvišji ideal človekove eksistence.

Torej, vse kar počnem v življenju, počnem z namenom, da bi bila srečna v tem hitro spreminjajočem se toku življenja na Zemlji. Iz dneva v dan znova opažam, da tehnologija počasi zavzema prostor, kjer so ljudje v preteklosti ustvarjali, se družili, krepili odnose. Čutiti je bil utrip življenja, ko se je čas ustavil in sta stisk roke in objem ustvarjala čudeže. Preoblikovala je tako načine, kako živimo in delamo, kot načine, kako razmišljamo in dojemamo sebe in svet. Vsekakor človekov um in znanje premikata meje ter širita obzorja. Ko nam uspe v tej naglici upočasniti korak in pogledati naokoli, kaj kmalu ugotovimo, da bodo roboti, računalniki in podobne naprave zasenčile človeka, tiste prave človeške vrednote.

Kako doseči harmonijo obeh, preteklosti in prihodnosti? Se zavedati, da potrebujemo tudi znanost, naprave, ki rešujejo življenja? Tehnologija nam lajša življenja in vsak nov izum nam bo zagotovo še bolj olajšal življenje, ampak z vsakim razvojem bomo postajali tudi bolj neumni in ne znali opraviti preprostih stvari. Ali bomo z vsakim napredkom izgubili delček možganov, ker jih bo nadomestila tehnologija?

Naš planet se spreminja in temu se težko upiramo. Pomembno je, da v današnjem svetu ostanemo ljudje, se zavedamo naših nalog in posledic ter preudarno pristopamo k projektom za ohranjanje našega zeleno-modrega planeta. Potrebna bo moč, zaupanje v ljudi in znanje. Šole so prve izobraževalne ustanove, ki nas podučijo o pravilnem ravnanju, usmerjajo na prave poti, širijo obzorja, vzpodbujajo ustvarjalnost. Žalosti me, da dandanes otroci na določenih kontinentih nimajo možnosti izobraževanja. To je pravica otrok, ki bi morala veljati povsod. Volja je moč in moč je znanje. Ljudje z močno voljo uspejo v nečem, kar so bile nekoč njihove otroške sanje. Ko ideja pade na plodna tla, je potrebno le-to razvijati, stremeti k temu, da si z rezultatom zadovoljen in nikoli obupati. Na počutje v današnjem svetu vpliva tudi narava, ki nam vrača v enaki meri, kot se do nje sami obnašamo. Vonj neokrnjene narave, jutranja rosa, nežen šepet vetrov, glas žvrgolečih ptic v človeku prebudijo zagon za delo, za vložek k lepši prihodnosti, da ne pozabi, da je vredno živeti v in z naravo ter v pravi meri uporabe napredne tehnologije. Ob besedi denar me spreleti grozljiv občutek; kadar prebiram zapise držav, ki namenjajo ogromne vsote denarja za oborožitev in k namernemu zmanjševanju človeštva na najbolj krut način. Verjamem, da še obstajajo ljudje, čigar razmišljanje pravi: »Kdor bo uspel dvigniti svojo zavest in videti

dlje od dobička, bo pravi zmagovalec.« Postaviti moramo drugačne temelje ter dvigniti pozitivno zavest ljudi. Ali ni dovolj, da bi skušali živeti srečno, čim manj stresno, upanja polno življenje? Upam, da bo svet nekoč boljši, kot je zdaj, da ne bomo omahnili pod težo negotovosti, nepripravljenosti.

Dobrine so bile nekoč popolnoma drugačne kot danes. Med prepletanjem slabih in dobrih lastnosti je treba upočasniti korak in premisliti. A se zavedamo lepote, ki nas obkroža zdaj in tu? Mi pa želimo posegati po najdražjih stvareh, odpotovati najdlje, kupovati vedno znova in znova, večkrat nepremišljeno ravnati in skoraj pozabiti na naravo, živa bitja. Bodimo zadovoljni in cenimo to, kar imamo in šele nato hlastajmo po več. Če pa kdaj razmišljamo stran od resničnosti in se pustimo voditi domišljiji, ni nič narobe, kajti svet, v katerem živimo, vse manj dovoljuje človeku sanjariti.

Mislím, da si je potrebno vzeti čas zase, za svoje hobije, razmislek o prihodnosti. Okolica, narava in človeštvo se spreminjajo in tega procesa ne moremo ustaviti oziroma bi v določenih pogledih bilo nesmiselno. Ostanimo pozitivno naravnani, optimistični, ustvarjalni na način, ki ne pušča vidnih uničevalnih posledic na človeka in naravo. Z roko v roki zmoremo veliko in še več.

Ali vidiš kakšno rešitev, ki bi ljudi usposobila za odgovorno ravnanje z okoljem, upoštevajoč zmogljivosti planeta?

Pozdravček

Gaja

ZAMEŠANA PRAVLJICA

Nekoč je živela prelepa, mila princeska po imenu Rdeča kapica. Nadvse rada se je igrala z živalmi, ki so živele blizu njene palače. Izkoristila je vsak trenutek, da jih je obiskala. Kraljica, njena mačeha, je hotela biti najlepša, a vedela je, da je najlepša Rdeča kapica. Kraljica je imela zrcalo, ki ga je vsak dan spraševala: »Zrcalce, zrcalce, na steni povej, katera najlepša v deželi je tej?« In zrcalce ji je vedno odgovorilo, da je to kraljica. Dokler ji nekega dne ni odgovorilo, da je najlepša Rdeča kapica.

Kraljica je takoj naročila lovcu, naj deklico odpelje v gozd in jo tam usmrti, vendar se mu je zasmilila in jo je pustil pobegniti. Pri tem so jo spremljale vse živali. Rdeča kapica je zbegana, živčna in utrujena blodila po gozdu, dokler se ni znašla pred hišico in stopila vanjo. Kako nenavadno! V njej je bilo vse majhno in majceno! Ker je bila zelo izmučena od teka po gozdu, je pojedla malo hrane in zaspala.

Ko je prišlo sedem kozličkov, ki so delali v rudniku, so bili prestrašeni. Rdeča kapica se je prebudila in jim je povedala žalostno zgodbo. Vsi so se strinjali, da jo sprejmejo v hišico, naj živi zraven njih. Hudobna kraljica je znova vprašala zrcalce, katera je najlepša v deželi tej. In izvedela je, da je Rdeča kapica še živa. Odkrila je, kje živi. Preoblekla se je v starko in se odpravila tja, da bi deklici ponudila zastrupljeno jabolko. Ko so se kozlički vrnili z dela, so Rdečo kapico našli na tleh. Mislili so, da je mrtva. Položili so jo v stekleno krsto in jo odnesli na sredo gozda. Tedaj je mimo prišel kraljevič, ki je hotel izvedeti, kaj se je zgodilo. Kozlički so mu povedali žalostno zgodbo. Ko je videl, kako je lepa, jo je nežno poljubil. Tedaj se je Rdeča kapica prebudila. V hipu sta se zaljubila drug v drugega, se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Lana Grčar, 6. razred

KRPAN V BOJU Z BRDAVŠOM

Nekoč je v majhni vasici Vrh pri Sveti Trojici živel zelo močan človek, ki mu je bilo ime Martin Krpan. Na svoji kobilici je prevažal angleško sol, kar je bilo takrat prepovedano.

Enkrat pozimi pa je Krpan srečal kočijo, v kateri se je peljal cesar z Dunaja. Hitro je dvignil kobilico s tovorom vred in jo postavil na drugo stran ceste. Cesar ni mogel verjeti svojim očem. Ukazal je, naj kočijo takoj ustavijo, da je povprašal, kdo je ta silak. Krpan se je predstavil in se je tudi zlagal, da prevažata nekaj drugega kot sol. Cesarja je še zanimalo, od kod mu taka moč. Martin se je pohvalil, da to ni še nič. »Takega človeka si moram zapomniti,« si je rekel cesar. Po letu dni tega srečanja je na Dunaj prišel kruti velikan Brdavs. Kruto je ubil veliko mož, ki so se spopadli z njim. Cesar ni vedel, kaj naj stori. Pomislil je na Krpana in ponj poslal kočijo. Ravno takrat, ko je kočijaž prispel, se je Krpan bojeval s petnajstimi moškimi in vse premagal. Povedali so mu o težavah na Dunaju. Niti za trenutek ni okleval in se nemudoma odpravil.

Ob prihodu na Dunaj je bilo mesto odeto v črnino, saj je v boju z Brdavsom umrl cesarjev sin. Cesar je prosil Krpana, naj ga čimprej umori, saj mu je ubil lastnega sina. Ta mu je obljubil, da bo Brdavs odsekal glavo. Še prej pa ga je cesar povabil na obilno večerjo. Nato sta šla izbrat orožje. Vse, kar je Martin prijel v roke, je zlomil. Krpan je vprašal cesarja, kje je kovačnica, da si bo sam izdelal orožje. Vzel je največje kladivo v roke in iz kovine izdelal mesarico. Nato je z njo šel na cesarski vrt in posekal cesaričino najlepšo lipo. Cesar ga je hotel ustaviti, a je bil prepozen. Iz lipe je naredil držalo za mesarico in kij. Ker tudi noben konj ni bil dober za Krpana, je vzel kar svojo kobilico.

Napočil je dan boja oz. spopada. Vsak je zajahal svojega konja, nato sta pričela. Brdavs je vzdignil meč, da bi nasprotniku odsekal glavo, a Krpan je nastavil kij. Meč se je zaril v mehak lipov les. Brdavs je potisnil na tla in mu z mesarico odsekal glavo. Tako je bil Dunaj rešen tega groznega človeka. Cesar je bil navdušen in je Krpana želel nagraditi. Celoročno svoje edine hčere mu je ponudil, a Krpan sprva tega ni hotel. Seveda je bila cesarica nad cesarjevo ponudbo ogorčena in Martinu ponudila vino, pogače, krače. Tudi za to se ni odločil. Priznal je cesarju, da je ob njenem prvem srečanju tihotapil angleško sol. Prosil ga je za dovoljenje, da lahko sol svobodno še naprej prenaša. Cesar mu je dovolil, čeprav to nekaterim ni bilo po godu, a Krpan je bil srečen.

Ni minilo dva dni, ko je prvič zagledal cesarjevo hčer. Zaljubila sta se na prvi pogled in se že čez nekaj mesecev tudi poročila. Na začetku sta imela manjše težave s cesarico, a se ji je Krpan z lepim vedenjem in prvimi vnuki hitro prikupil. Na vrt ji je zasadil celo novo lipo, kakršne Dunaj še ni videl. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Špela Smole, 7. razred

URŠKA V PODVODNEM SVETU

Po koncu pesnitve sta povodni mož in Urška izginila v Ljubljani in nihče več ju ni videl. Urško je povodni mož odpeljal v svoj grad. V njem je bilo na milijone draguljev, diamantov in dragih kamnov. Na srečo je Urška lahko dihala, ker v gradu ni bilo vode. Grad je imel samo eno slabo stran. V njem so živele morske deklice.

Urška je bila v gradu zelo srečna. Na začetku sploh ni vedela, da v njem živijo morske deklice. Vsak dan je lahko imela oblečeno novo obleko, povodni mož ji je kuhal hrano, v gradu je bilo tudi ogromno ogledal, teko da se je ves čas lahko gledala. Zdaj je bila že skoraj gospodarica v gradu. Povodni mož jo je ves čas ubogal. Ampak Urška je imela eno skrivnost. Hotela se je poročiti s povodnim možem, vendar se ni mogla, ker ni bila morska deklica. V podvodnem svetu je bil tak zakon, da se povodni mož lahko poroči samo z morsko deklico.

Morske deklice so živele globoko pod gradom. Tam so bile sobane še lepše in večje kot pri Urški. Do njih so vodila zlata vrata. Enkrat pri večerji je Urška vprašala povodnega

moža: »Ali ti mogoče veš, kam vodijo tista vrata? Jaz sem jih poskusila odpreti, ampak so zaklenjena.« Povodni mož se je ustrašil, da bo izvedela, da so tam morske deklice, zato ji je odgovoril: »Tisti ključ se je že zdavnaj izgubil. Tudi jaz še nisem bil nikoli tam.« Ampak to je bila velika laž. Preden je prišla Urška, je vsak dan hodil k morskim deklicam. Minilo je še nekaj časa, ko je Urška enkrat odšla v knjižnico. Tam je našla knjigo o gradu in jo začela brati. Kar naenkrat je prišla do strani, kjer so bila naslikana zlata vrata. Brala je naprej in prebrala, da se tam skrivajo morske deklice. Ugotovila je tudi, da imajo napoj, ki te spremeni v morsko deklico. Če bi dobila ta napoj, bi se lahko poročila s povodnim možem. Preiskala je cel grad, da bi našla ključ, ampak ga nikjer ni bilo, saj ga je povodni mož na skrivaj pojedel. Kmalu pa jo je prešinila genialna, fantastična zamisel! Povodnemu možu je naročila, naj ji prinese 100 miši. Seveda jo je ubogal. Nato je nekega dne, ko ga ni bilo doma, odšla do vrat in spustila miši, da so zgrizle vrata. Ampak ni delovalo. Nato se je razjezila, odšla po podvodno motorno žago in prežagala vrata! Vsa jezna je šla naprej po sobanah, ko je ugotovila, da so lepše kot njene. Postala je še bolj jezna. Ko je videla, da imajo morske deklice ravno kosilo, je samo vžgala motoriko in jih začela izsiljevati. Rekla je: »Če mi ne daste napoja, bom uničila vse vaše sobane!« Morske deklice so se ustrašile in ji dale napoj.

Odšla je gor, da bi poiskala povodnega moža. Našla ga je na drugem koncu gradu, zato seveda ni slišal, kaj se je zgodilo. Ko jo je videl, se je kar ustrašil. Bila je cela razmršena in umazana. Nato je pred njim spila napoj in postala prečudovita morska deklica. Povodni mož se je ni mogel nagledati in ji je rekel: »Oh, lepa si kot morski pes«. Urška je bila užaljena, ker ni vedela, da je to pri njih lepo. Odšla je ven, ker je sedaj lahko dihala tudi pod vodo. Poiskala je morskoga psa, da bi videla, kaj je na njem tako lepega. Ampak morski pes jo je zamenjal za ribo in jo pojedel.

Povodni mož se je na koncu poročil z najlepšo morsko deklico, s katero sta imela 36 otrok. Bila sta zelo srečna. Zlata vrata so popravili in od zdaj naprej so bila vedno odprta.

Ana Ploštajner, 8. razred

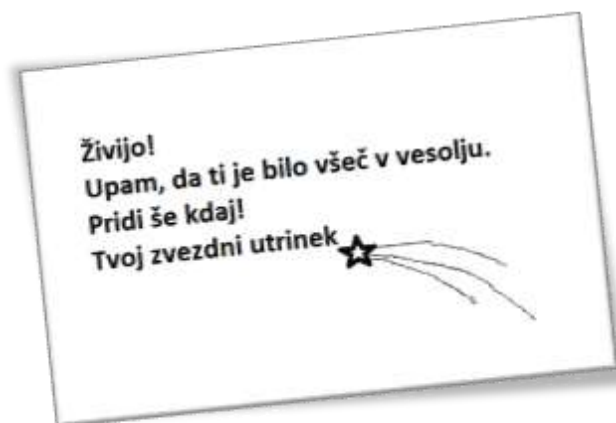
S KOLEŠOM V VEŠOLJE

Ta večer, ko sem že v pižami in je nebo polno lesketajočih se zvezd, zasanjano gledam v nebo. Nevihta je, a je nebo vseeno polno zvezd ...

Zaspana sem in oči se mi same od sebe zapirajo, skoraj zaspim. Nenadoma pa nebo razsvetli zvezdni utrinek in predramim se. Zaželim si, da bi šla s kolesom v vesolje, upam, da mi bo zvezdni utrinek izpolnil željo ...

Po tihem se odplazim v garažo. Vzamem svoje kolo in grem, grem v vesolje. In to s kolesom. Kolesarim in kolesarim. V vesolje. Kolesarim in ravno sem blizu Marsa. V slalomu vozim med planeti in si ogledujem zvezde, ki se mi hihitajo. Pripeljem se do Urana in poskočim na njegov velik obroč. Kolesarim. Zdaj sem prevozila že peti krog. Uran me radovedno opazuje. Nenadoma mi zvezde pripravijo čudovito cesto, po kateri se odpeljem nazaj domov – na Zemljo. In sem spet doma.

Ko se zjutraj zbudim in skočim iz postelje, pogledam naokrog in najdem sporočilo:

Pomislim: Sem res bila v vesolju?! Verjetno res, a naj to ostane skrivnost.

Klara Šergon, 7. razred

PIŠMA S FRONTE

Dragi vsi domači!

Že nekaj časa je, odkar sem odšel od doma v to grozovito vojno, za katero so rekli, da se bo hitro končala in da bomo do božiča že doma. Razmere, v katerih živimo, so obupne. Življenje v jarku ... To ni zame. Na teden dobimo komaj kaj hrane. Grozno je, ko vojaki vsak dan umirajo. Le čakam lahko, kdaj bom na vrsti jaz. Upam pa, da se vam doma godi bolje kot tukaj meni. V takšnih razmerah, kot živimo mi na frontah, se je težko prilagoditi, kaj šele sprijazniti se s tem dejstvom, da vas ne bom videl še dolgo časa in da ne morem oditi iz tega pekla. Prosil bi vas, da mi pošljete malo hrane, živimo v velikem pomanjkanju. Naj ne omenjam, kako grozno je v jarku, v katerem smrdi po ljudeh. Ter podgane ... Ta nadloga ves čas gloda mrtve ljudi, nas nadleguje ponoči in podnevi. Zdaj ljudje tu umirajo še zaradi bolezni, ki jih prinašajo podgane in miši. Pa vendarle upam, da pridem živ in zdrav domov.

Bodite dobro, dragi moji in ostanite zdravi.

Franc Klapovuh
(Lara Arzenšek, 9. r.)

Draga mama!

Prvi mesec v strelskem jarku je za menoj. Bilo je zelo naporno. Imeli smo slabo vreme, zato so bili jarki poplavljeni in polni blata. Spati smo morali na zasilnih ležiščih ali golih tleh. Neudobno, si lahko misliš. Dobivamo neredne obroke. Včasih stradamo. Večini vojakov se je bilo še najlažje navaditi na nečistočo. Nismo si mogli umivati rok ali skrbeti za našo higieno. Vsi smo smrdeči. Smrad po iztrebkih se meša z vonjem streliva, krvi, razpadajočih trupel in ni nam preostalo drugega, kot da to situacijo, v kateri smo se znašli, sprejmemo. V jarkih so se pojavile tudi podgane, ki so nam večkrat ukradle hrano, trgale nahrbtnike in nas nadlegovale v spanju. Srečevali smo se tudi z ušmi in drugim mrčesom, ki se ga ni dalo tako hitro znebiti. Tega me je bilo zares strah.

Ugotovil sem tudi, da se bivanjski prostori od bojišča do bojišča razlikujejo. Ponekod so zrasla nova naselja. Višjim oficirjem pa je bil dodeljen tudi poseben vojak oz. sluga, ki je skrbel za njihove osebne potrebe. Bal sem se tega naziva, a sem se k sreči izmazal.

Malo sem se oglasil, da veste, draga mama, da sem živ in da se bom boril do konca. Imam še prošnjo. Vesel bom kakšne pošiljke od doma, kajti hrana in oblačila bi nam res prav prišla v teh razmerah.

Tvoj Franci
(Teja Planko, 9. r.)

Dragi domači!

Vojne ne bo konec do božiča, kot so na začetku rekli. Še kar nekaj časa bo trajala. Na fronti smo si naredili jarke in iz njih napadamo nasprotnika. Noči prebedim, spim po dve uri in pol. Ne umivamo se redno, tudi preoblačimo se ne. Vse je umazano. V jarke so se naselile podgane, tako da smo morali naseliti tudi mačke, da jih je vsaj malo manj.

Hrane dobimo malo, včasih celo nič. Ko dobimo, je to nekaj kruha, mesa in testenin. Srečni smo, če je zraven še kakšen kos sadja ali zelenjave. Pitne vode zelo primanjkuje. Vojaki zraven mene prosijo tudi za tobak in alkohol. Včasih gremo kar h kakšni hiši, da dobimo kaj za pojest ali celo prespimo pri njih. Na bojišču je nered. Polno je krvi, podgan. Tudi uši so se pojavile. Veliko mož je že zbolelo, nekateri so zaradi bolezni ali lakote umrli. Vremenske razmere vse spremenijo v še večjo nočno moro. Deževje napolni jarke in zaradi tega je že veliko mož dobilo gangreno in izgubilo nogo. Bojujemo se najprej s tanki, za njimi pa gre pehota. Jaz sem še zdrav. Še se bom boril, dokler ne bo mir in konec vojne. Molite zame in za ostale može. Z vami sem v mislih.

Vaš Jože
(Nika Potočnik, 9. r.)

Pozdravljeni!

Pišem vam iz blatnega jarka na fronti. Imamo zelo slabo higieno. Po cele tedne se ne umijemo. Mrtvi ležijo okoli nas. Nekatere gledajo podgane. Imamo umazana, raztrgana in mokra oblačila. Problem imamo tudi s pitno vodo, zaradi česar ima mnogo mojih tovarišev trebušne bolezni. Jaz še k sreči nimam težav. Edino hrana. Primanjkuje je. Jem bolj malo. Med hujšimi boji dobimo le kruh. Ponoči popravljamo jarke in postavljamo bodečo žico na meji z nikogaršnjo zemljo. Zdaj moram končati. Moram na stražo. Lepo pozdravljam celotno družino in molim, da se te grozote čimprej končajo.

Vaš Mirko
(Rožle Centrih, 9. r.)

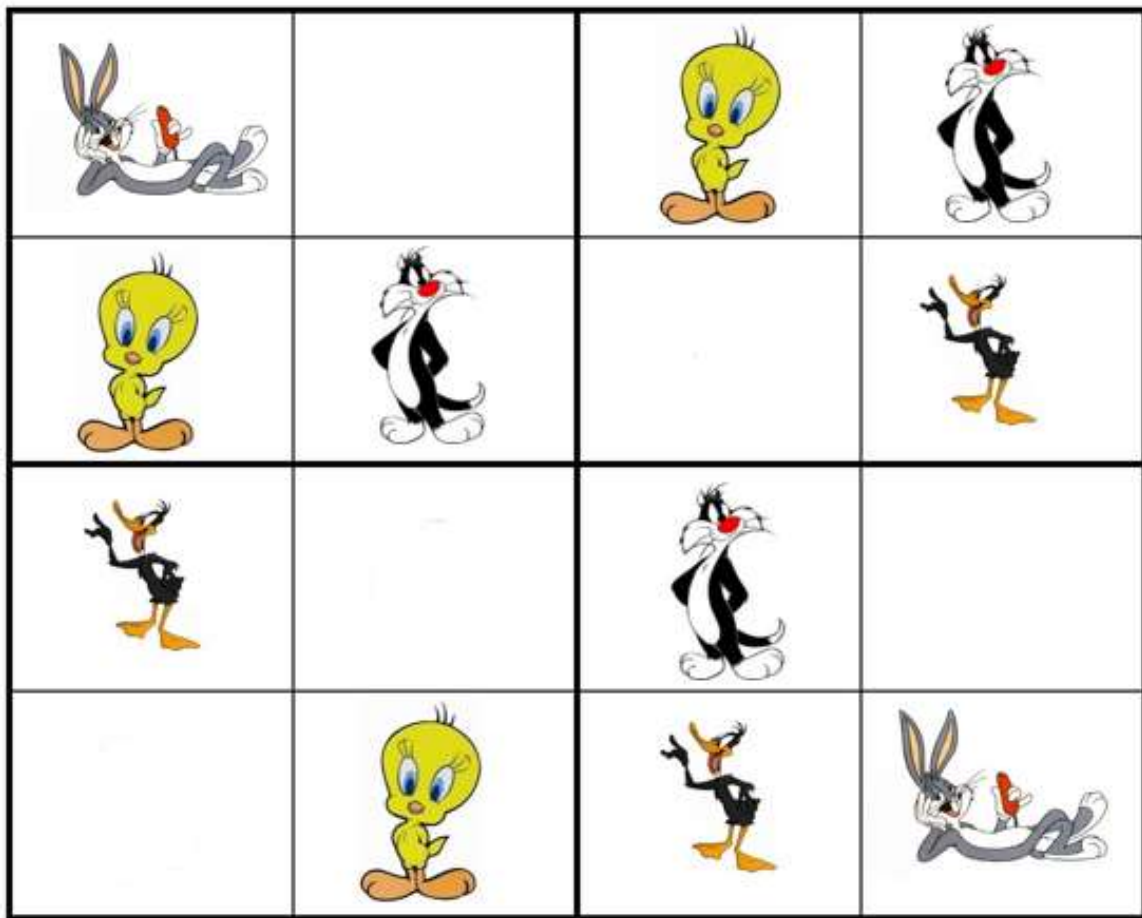
SUDOKU

Navodila igre:

- v vsakem stolpcu se lahko posamezna številka (1–9) oz. slika pojavi samo enkrat.
- v vsaki vrstici se lahko posamezna številka (1–9) oz. slika pojavi samo enkrat.
- v vsakem od črnih kvadratov (z dvojno črto) se lahko posamezna številka (1–9) oz. slika pojavi samo enkrat.

Sedaj me pa reši! Pokaži, kaj znaš!

4			3					
		3			1		6	
	2			7		4	1	
8	3			6	7		4	
			9	5	3			
	7		1	4			3	9
	8	2		1			9	
	9		8			5		
					9			7

UGANKE

PRIPLESALE SO Z NEBA
IN POPADALE NA TLA.
VSO NOČ SO PREPROGO TKALE,
V BELEM JUTRU SO ZASPALE.

NA ZAPEČEK SEDE,
BREZ VRETENA PREDE,
PREDE VENOMER,
PREJE PA – NIKJER.

NIMA FANTIČ KAPICE,
KAPICA IMA FANTIČKA,
PRIHRUMELE SAPICE,
NISO VZELE KAPICE,
VZELE SO FANTIČKA.

REKA - KA + BUŠ = REBUŠ

Ali veste, kaj je rebus?

Slovar slovenskega knjižnega jezika (SSKJ) pravi, da je rebus "uganka, pri kateri je treba iz risb stvari, črk, znakov ugotoviti ustrezno besedo, stavek".

Ali veste, kako rešujemo rebus?

Rebus rešujemo tako, da si napišemo besede slik in črk v isto vrstico. Črke pod sliko označujejo vrstni red črk v iskani besedi. Če je posamezna številka prečrtana, to pomeni, da te črke v iskani besedi ni. Enačaj dveh črk pomeni, da črko na levi strani enačaja zamenjamo s črko na desni strani enačaja. Puščica označuje del slike, ki predstavlja iskano besedo.

Poskusi rešiti spodnja rebusa! Lahko pa se preizkusiš tudi v sestavljanju lastnega.

+ E +

6

+ +

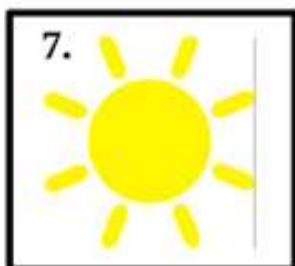
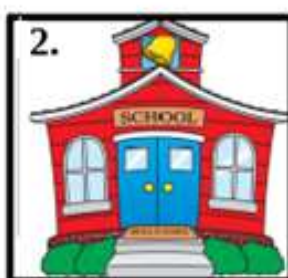
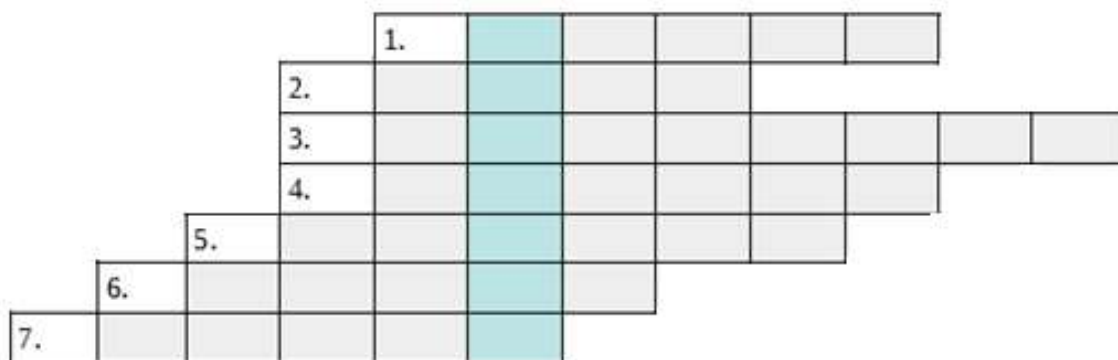

Č=T

N

1, 2, 3

KRIŽANKA

KONČNO GESLO: _____

KOLOFON

Izdala in založila: Osnovna šola Lesično

Leto izdaje: 2020

Zbrala in uredila: Jasna Dobnik, mentorica novinarskega krožka

Novinarska ekipa: Gaja Cerar, Nika Šenica, Valerija Šenica, Ana Volavšek

Naslovnica: Tisa Polšak, 9. razred

